

ת"פ 34621/12/14 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

21 מרץ 2016

ת"פ 34621-12-14 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

מת 34612-12-14

לפני כבוד השופטת גילת שלו

המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשם

יוסף כהן (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עינת בלנרו

ב"כ הנאשם עו"ד אריאל עטרי

הכרעת דין

כללי

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים- עבירות לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, וחטיפה לשם ביצוע עבירת מין - עבירה לפי סעיף 374א בצירוף סעיף 377א(7) לחוק.

על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 2.12.14, בסמוך לשעה 12:57, הנאשם שהינו נהג מונית מירושלים, הגיע במוניתו עם נוסע מירושלים לאשדוד, והחל לנסוע במונית בתוך העיר אשדוד.

באותו מועד, בסמוך לשעה 13:00, נ.נ. קטינה ילידת 2007 (להלן- הקטינה), תלמידת כיתה ב' בבית ספר באשדוד, יצאה מבית הספר עם תום הלימודים, לרחוב יצחק הנשיא באשדוד, סמוך לבית הספר, שם המתונה להסעה שהיתה אמורה לאסוף אותה, כמדי יום, לביתה שבגן יבנה.

בשלב מסוים, בעודה ממתינה להסעה, התיישבה הקטינה על המדרכה בסמוך לספסל שנמצא במקום, והחלה לצייר על המדרכה, ובמעמד זה הבחין בה הנאשם, בעודו נוהג במונית בקרבת מקום. הנאשם עצר את המונית על הכביש בסמוך לקטינה, קרא לה, והחל לשכנע אותה לעלות עמו למונית, בכוונה לחטוף אותה ולבצע בה עבירות מין. הנאשם אמר לקטינה, בין היתר, "ילדה אל תשבי על הרצפה... אל תתלכלכי ילדה", ומשהיא קמה והתיישבה על הספסל, המשיך

ואמר לה **"בואי בואי..."**, **"את רוצה לבוא איתי...?"**, **"רוצה שאני אקח אותך...?"**, הקטינה סירבה, תוך שאמרה לנאשם **"לא"**, והנאשם החל לפתות אותה לעלות עמו למונית ולנסוע עמו, ובין היתר אמר לה **"רוצה שוקולד?"**, **"כדאי לך"**, הבטיח שייתן לה משהו לאכול, ויקנה לה משהו מתוק.

בעקבות פיתוי הנאשם, השתכנעה הקטינה, עלתה למונית, והתיישבה במושב הנוסע ליד הנאשם, ומיד לאחר מכן, החל הנאשם בנסיעה לכיוון היציאה מהעיר אשדוד, כשיצא מאשדוד, המשיך בנסיעה לכיוון ירושלים, פנה ימינה בצומת נחשון, לכיוון בית שמש, פנה ימינה בכביש המוביל למושב תרום, ונסע עד לשביל הכניסה ליער צרעה (להלן- היער), נסע לתוך היער ועצר את המונית.

בשלב זה, אמר הנאשם לקטינה לעבור למושב האחורי של המונית, היא עשתה כדבריו, והנאשם עבר אף הוא ממושב הנהג למושב האחורי. במעמד זה, ביצע הנאשם מעשה מגונה בקטינה, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, בכך שנישק אותה על פיה, תוך שליקק את פיה באמצעות לשונו, וכן הוריד לקטינה את הגרביונים שלבשה עד לאמצע הירך, שאל אותה **"יש לך פיפי?"**, ונגע באמצעות ידו באיבר מינה, תוך שמישש את איבר מינה, מעל או מתחת לתחתוניה.

בהמשך, יצאה הקטינה מן המונית, הנאשם אמר לה **"חכי פה אני תכף בא"**, ונסע מן המקום כשהוא משאיר אותה בתוך היער. הקטינה, אשר נותרה לבדה ביער כשהיא מבוהלת ובוכה, יצאה מבין העצים, והחלה לרוץ לכיוון הכביש. באותה העת, נסעה הגברת מירה ש. (להלן- מירה) ברכבה מכיוון מושב תרום, והבחינה בקטינה יוצאת בריצה מתוך היער, תוך שהיא בוכה, מבוהלת וצועקת **"תעזרו לי"**, **"תצילו אותי"**. מירה עצרה את רכבה בצד הדרך, ניגשה אל הקטינה, אספה אותה ברכבה, התקשרה לסבתה והזעיקה את המשטרה.

גדר המחלוקת

הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו, הגם שהודה בחלק גדול מעובדות כתב האישום.

במסגרת המענה אישר הנאשם, כי הוא הסיע במונית נוסע מירושלים לאשדוד, וכי לאחר הורדתו הוא נסע זמן מה בתוך העיר אשדוד. לדבריו, בשלב מסוים הוא עצר סמוך לתחנת אוטובוס, והבחין בקטינה כשהיא יושבת ברצפה ונראית מוזנחת, הוא פנה אל הקטינה, שאל אותה למה היא על הרצפה, ומאחר והיא נראתה לו מוזנחת, שאל אותה אם היא רעבה ואם היא רוצה שיקנה לה משהו לאכול, והקטינה השיבה בחיוב ועלתה למונית, ובמונית הוא אף הציע לה עוגיות שהיו ברשותו.

לדבריו, לאחר נסיעה קצרה, במהלכה לא ראה מקום לממכר אוכל, הנאשם שאינו מכיר את האזור, מצא את עצמו בכביש המהיר מחוץ לאשדוד, ועל כן ביקש לנסות ולקחת את הקטינה לביתה, אך כששאל אותה היכן היא גרה, השיבה **"יבנה"** ולאחר מכן **"גן יבנה"**, ולא ידעה לומר לו כתובת מדויקת. לטענתו, הם נסעו בכביש מהיר, כאשר הקטינה חשה לחוצה, הוא לא ידע כיצד לנהוג בה וניסה להרגיעה, ללא הועיל, וגם הוא נלחץ, הוא שאל למספר הטלפון של הוריה אך היא לא השיבה, הקטינה החלה לבכות, וככל שהמשיכה הנסיעה, בכתה יותר, והנאשם נלחץ יותר והיה בסערת רגשות. לטענתו, בשלב מסוים הוא עצר את המונית בפנייה למושב תרום, בסמוך לכביש הראשי, ולא בתוך היער, ניסה להרגיע את הקטינה בדיבורים, בחיבוק ובנשיקה על הלחי, ניסה שוב ושוב לברר עמה את מספר הטלפון של הוריה, אך היא היתה נסערת ולא ענתה לו. לאחר מכן, יצאו השניים מן הרכב, הנאשם שוב ניסה להרגיע את הקטינה, חיבק ונישק

אותה בלחיה, ואז מתוך לחץ עצום, הוא החליט להשאירה על אם הדרך ונסע מהמקום, דבר שהוא מאד מתחרט עליו. לטענתו, בשום שלב הוא והקטינה לא עברו למושב האחורי, ובשום שלב הוא לא נגע באיבר מינה.

אם כך, השאלות העיקריות שבמחלוקת הינן:

1. האם בעת שאסף את הקטינה למונית, הנאשם התכוון לחטוף אותה לשם ביצוע עבירת מין, ובכלל זה האם נסע איתה במכוון לאזור בית שמש, או שהגיע לאזור מפאת לחץ, לאחר שביקש לקחתה לאזור ביתה.
2. האם הנאשם ביצע מעשים מגונים בקטינה, כמפורט בכתב האישום, או האם רק חיבק אותה ונישק אותה על לחיה באופן אבהי ועל מנת להרגיעה.
3. האם הנאשם נכנס עם הקטינה לתוך היער ונטש אותה בתוך היער.

מהלך המשפט

מטעם התביעה העידה כעדה העיקרית חוקרת הילדים הגב' בטי ממן, באמצעותה הוגשו חקירות הילדים שערכה לקטינה בתאריכים 2.12.14, 7.12.14 ו-14.12.14 (דיסקים ותמלילים - ת/8, ת/12, ת/14), הצבעה שערכה עם הקטינה באזור האירוע באשדוד ביום האירוע (דוח, דיסק ותמליל - ת/9, ת/10). כמו כן, הוגשו דוחות "טופס עדות הילד" לגבי כל החקירות (ת/7, ת/11, ת/13), במסגרתם פירטה את התרשמותה מהקטינה ואת הערכת מהימנותה, וציינה כי היא אוסרת את העדתה בבית המשפט, והחוקרת העידה ונחקרה על כך ארוכות.

עוד העידו מטעם התביעה, עדים ששמעו מהקטינה אודות האירוע בזמנים שונים, ואשר תיארו את מצבה לאחר האירוע: מירה אשר אספה את הקטינה ברכבה בסמוך למושב תרום מיד לאחר האירוע, השוטר דורון צברי שחבר לקטינה ולמירה בצומת נחשון, סבתה של הקטינה י.ש., אמה של הקטינה מ.נ., ומורתה הגב' ב.ס.

בנוסף העידו עדים בנוגע למונית בה נהג הנאשם ולמכשור שמותקן בה, ובעיקר בנוגע למכשיר המוניתקס שממנו הופקו דוחות שהגישה המאשימה, חוקרים ושוטרים שעשו פעולות שונות, וכן הוגשו מסמכים שונים מתיק החקירה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו, והוגשו מוצגים, לרבות הודעתו של אבי הקטינה י.נ. במשטרה (נ/2), ודיסק בו תועד בידאו אופן כיבוי מסך המוניתקס וכיבוי המכשיר כולו (נ/3).

דין והכרעה

למעשה, ומאחר ואין מחלוקת כי הנאשם לקח את הקטינה במוניתו מאזור האיסוף של ההסעות באשדוד לאזור הכניסה ליער תרום, מרבית נקודות המחלוקת, ובעיקר בכל הנוגע למעשים המיניים, נעוצות בפער שבין גרסת הקטינה לבין גרסת הנאשם, ולעניין זה הוצגו בפניי שתי גרסאות מנוגדות של הנוכחים באירוע, האחת של הקטינה והאחרת של הנאשם.

מאחר ומדובר בקטינה צעירה מאד, ילידת שנת 2007, עדויותיה נגבו במסגרת חקירות ילדים, והוגשו לבית המשפט מכח סעיף 9 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 (להלן- חוק הגנת ילדים).

יצוין, כי בסמוך לאחר כל אחת מחקירות הילדים שנערכו לקטינה קבעה חוקרת הילדים, כי היא אוסרת את העדתה בבית המשפט, שכן מדובר בילדה צעירה שלהערכתה תתקשה לעמוד בסיטואציה זו (ת/7, ת/11, ת/13).

במהלך עדותה בפניי ציינה החוקרת, כי בסמוך לפני יום 12.7.15 היא יצרה קשר עם אבי הקטינה, כדי לזמנם למשרדה לצורך בחינת אפשרות ההעדה של הקטינה, אך הוא התחמק מספר פעמים, טען שהוא רוצה לדבר על כך עם הקטינה, ולאחר מספר נסיונות להשיגו, טען שהקטינה מצויה בטרומה רגשית, שהיא לא רוצה לבוא לפגישה ושמהיכרותו את בתו היא לא תוכל להעיד בבית המשפט. החוקרת ניסתה לדבר גם עם האם ללא הצלחה, ואף ניסתה לזמנם דרך עו"ס מהרווחה, אך בסופו של דבר האב הגיע למשרדה, ואמר שהוא לא מוכן להביא את הקטינה לבדיקה.

בחקירתה הנגדית דחתה החוקרת את הטענה, כי מי שהחליט בסופו של דבר על איסור ההעדה הוא האב ולא היא. לדבריה, אם ההורים לא משתפים פעולה בהבאת הקטינה לבדיקה, אין לה דרך לבדוק את העדתה, מה גם שהנושא של תמיכה משפחתית והכלה לאחר העדות הוא גורם מאד חשוב בהחלטתה אם להתיר העדה או לא. עם זאת ציינה החוקרת, כי היא פגשה את הקטינה שלוש פעמים בחקירות וכבר אז סברה שהיא לא תוכל לעמוד בסיטואציה של עדות, שכן היא התקשתה לשתף פעולה אף בשיחה של "אחד על אחד" איתה, ומאחר ומאז הקטינה לא עברה טיפול ואין לה תמיכה משפחתית לעניין ההעדה, מסקנתה היא שהיא לא יכולה לעמוד בסיטואציה של העדה בבית המשפט, ושזה עלול לגרום לה לנזק נפשי.

לאור כל הנימוקים שפירטה החוקרת, כמו גם העובדה שחלפו רק מספר חודשים מעת האירוע, כך שלא סביר שחל שינוי ממשי במצבה של הקטינה מאז בדיקת ההעדה שערכה לה, ולאור הוראות סעיף 2(ז)(2) לחוק הגנת ילדים, מקובלת עליי החלטתה של החוקרת לאסור העדתה של הקטינה.

בע"פ 446/02 **מדינת ישראל נ' קובי**, פד נז(3), 769 (להלן- עניין **קובי**) נסקרו בהרחבה מטרות חוק הגנת ילדים, והאיזונים שהוא עורך בין האינטרסים המוגנים השונים, ובין היתר נאמר שם:

"ההסדר הקבוע בחוק הגנת ילדים, בדבר חקירת ילדים על-ידי חוקר ילדים בעבירות מסוימות... בא ליצור איזון בין אינטרסים נוגדים. מחד גיסא - נועד החוק להעניק הגנה לילדים, מתחת לגיל 14, ולמנוע פגיעה בשלומם הנפשי עקב מתן עדות בבית-משפט. מאידך גיסא - מבקש החוק ליתן הגנה ראויה, ככל האפשר, לזכויותיו של הנאשם, אשר נמנעת ממנו האפשרות לחקור את הילד בחקירה נגדית... איזון זה נגזר מן הזכות להליך משפטי הוגן. שהרי, 'הגינות בהליך משפטי' איננה רק הגינות כלפי הנאשם, שחשיבותה וחיוניותה שמורות עמה; ההגינות הנדרשת היא גם זו כלפי המתלונן-הקורבן..."

את האינטרסים המגולמים בחוק הגנת ילדים תאר השופט א' גולדברג: "חוק הגנת ילדים נועד לאזן בין 'משולש אינטרסים': האינטרס החברתי בהבאת עבריינים לדין והענשתם; האינטרס החברתי והפרטי להגן על הילד מנזק נפשי נוסף כתוצאה מחשיפתו להליכים משפטיים, ובכללם חקירתו הנגדית והאינטרס - המשותף לנאשם ולחברה - בקיומו של הליך הוגן, ובגילוי האמת" (רע"פ 3904/96 מזרחי

נ' מדינת ישראל...".

אין ספק כי מדובר בהסדר מיוחד, המהווה חריג לכלל האוסר עדות שמיעה, שכן על אף שהחקירות מתועדות בתיעוד חזותי, בית המשפט מקבל למעשה עדויות שלא ניתנו בפניו ולא היתה לו הזדמנות להתרשם מהן באופן ישיר, ואשר לא עברו את מבחן החקירה הנגדית, שעל חשיבותה לגילוי האמת אין צורך להרחיב. יתרה מכך, על פי החוק והפסיקה, גם עדותו של חוקר הילדים בנוגע להערכת מהימנותו את עדות הילד, הינה עדות קבילה, כמעין עדות מומחה, הגם שאינה מחייבת את בית המשפט (על תפקידו המורכב של חוקר הילדים, מעמדו בהליך והערכת כלי עבודתו המקצועיים- ראו עניין קובי, וכן ע"פ 8805/14 כהן נ' מדינת ישראל (7.1.16) (להלן- עניין כהן)).

לאור מורכבות זו, והפגיעה האפשרית בזכויות הנאשם, בעיקר בשל שלילת יכולתו לחקור נגדית את העד העיקרי נגדו, על בית המשפט להזהיר עצמו היטב ולהקפיד הקפדה יתרה בהערכת המהימנות של ילד שעדותו הוגשה מכח הוראות סעיף 9 לחוק הגנת ילדים.

בנוסף, ולאור אותה מורכבות, נקבע בסעיף 11 לחוק הגנת ילדים, כי לא ניתן להרשיע אדם על סמך עדות שהוגשה מכח סעיף 9 לחוק הגנת ילדים, ללא ראיות סיוע. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בעניין קובי:

"הרשעה על סמך עדותו של ילד בפני חוקר ילדים טעונה סיוע (סעיף 11 לחוק הגנת ילדים). דרישה זו היא בבחינת שובר הקבוע בצד ההקלה הראייתית הקבועה בחוק הגנת ילדים: מחד גיסא, מכשיר החוק את עדות הילד שנבנתה על-ידי חוקר הילדים, כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה, תוך פגיעה בזכותו של הנאשם לעמוד מול מאשימיו, ותוך סטייה מן התפיסה הרואה חשיבות רבה בקיום חקירה נגדית של עד כאמצעי לגילוי האמת. מאידך גיסא, מבטיח החוק כי לא יורשע אדם על -יסוד עדות שנבנתה על-ידי חוקר ילדים, אלא אם נמצא לה בחומר הראיות סיוע".

לאחר ששמעתי את מכלול הראיות בענייננו, ובכלל זה צפיתי בכל הדיסקים שתיעדו את חקירות הילדים, מצאתי את עדות הקטינה מהימנה מאד, על אף קשיים מסוימים שנתגלו בה (אשר נבעו בעיקר משיתוף הפעולה המסויג שלה בנוגע לעבירות המין, כפי שיפורט בהמשך), כאשר לעניין משקלה הפנימי של העדות ואמינותה הכללית של הקטינה, נמצאו חיזוקים רבים בעדויות העדים האחרים, לרבות בעדות הנאשם.

מנגד, עדותו של הנאשם הותירה רושם עגום מאד על בית המשפט. הנאשם העיד בפני בית המשפט באריכות יתר, תוך התעמקות בפרטי פרטים בקורותיו לאורך השנים האחרונות, ותוך מאמץ ניכר להציג עצמו באור חיובי, וכמי שפועל למען הזולת. באשר לאירוע עצמו, מסר הנאשם גרסה אחידה יחסית לאורך אמרותיו, אך מדובר בגרסה רצופה תמיהות וסתירות פנימיות, עליה העיד הנאשם בצורה מעובדת, תוך סיכום כלל הראיות שנשמעו בתיק, ותוך התאמתה במהלך שלבי החקירה והחקירה הנגדית לשאלות שהוא נשאל, ועל כן מצאתי גרסה זו כלא אמינה.

לעדותה של הקטינה בפני מצאתי אף מספר ראיות סיוע, הן בעדויות שנמסרו לגבי מצבה הנפשי לאחר האירוע, והן בגרסת הנאשם ובהתנהגותו במהלך האירוע ולאחריו.

אינני יכולה לקבל את טענותיו שובות הלב של הסנגור לגבי ראיות הסיוע, שנבעו למעשה מפירוק האירוע לגורמים, תוך טענה כי ראיות הסיוע צריכות להתייחס אך ורק לאותם מעשים מיניים בהם הנאשם כפר (בשונה מהנשיקה והחיבוק), ואולם, יריעת המחלוקת בין הצדדים רחבה הרבה יותר, והיא מתייחסת בנוסף לכוונתו המינית של הנאשם במהלך הנסיעה ובמהלך המעשים המיניים, לרבות במהלך הנשיקות והחיבוקים.

גרסת הקטינה

א. בחינת עדות הקטינה בפני חוקרת הילדים

הקטינה שהיתה כבת 7 וחצי בעת האירוע, נחקרה לראשונה כבר ביום האירוע בשעה 19:07 ע"י חוקרת הילדים בטי ממון (ת/8).

מצפיה בדיסק החקירה ניתן לראות, כי בשלבי ההכרות הראשונים הקטינה היתה נבוכה מאד ממעמד החקירה, היא זזה כל הזמן, החזיקה ומשכה את אביה, כמעט ולא השיבה לשאלות החוקרת, וכשהשיבה השיבה בלחש או במלמול, בתשובות קצרות ולקוניות, תוך שכיסתה חלקית את פניה בסוודר שלבשה, והניחה יד על פיה. עם זאת, ניכר כי התשובות הקצרות אינן נובעות מדלות או מיכולות קוגניטיביות נמוכות, אלא ממבוכה ומאי נוחות רבה של הקטינה.

ברגע בו עברה החקירה לחלק המהותי, החלה הקטינה לדבר באופן קצת יותר חופשי ורצוף, אך גם זאת רק לאחר שלקחה עט ונייר והחלה לצייר או לכתוב נמרצות תוך כדי דיבור.

במהלך החקירה המהותית, למרות הסחת הדעת ע"י הציור, ניכר כי הקטינה היתה מאד מרוכזת בשאלות ובתשובות, היא הקפידה להשיב תשובות מלאות ולדייק בתשובותיה (אמרה שלא ראתה מאיפה המונית באה- עמ' 9 ש' 12, שיש לשאול את אביה מאיפה הוא בא לקחת אותה- עמ' 13 ש' 21, שאינה יודעת באיזו שעה היה האירוע כי אין לה שעון- עמ' 14 ש' 6, שלא ראתה אם מישו ראה שהיא עלתה למונית כי לא הסתכלה- עמ' 14 ש' 11-12), הקפידה לשאול את החוקרת כאשר לא הבינה את השאלה (למשל בעמ' 7 ש' 12-15, עמ' 11 ש' 28, עמ' 24 ש' 1), ולתקן את החוקרת או את עצמה כשהיה צורך בכך (למשל בעמ' 7 ש' 26, כשציינה פרט מסוים שנשמט קודם עדותה אמרה "בהתחלה לא סיפרתי לך", או בעמ' 24 ש' 24 כשתיקנה את דברי החוקרת באמרה "לא הייתי בספסל"), ואף מסרה תיאורים חיים ומפורטים של מקומות או של אינטראקציות מסוימות (למשל, תיאור מקום ישיבתה כשהמתנה להסעה- עמ' 8 ש' 19-28, עמ' 25 תוך ציור המקום, תיאור דו שיח עם הנאשם לגבי חגירת חגורת בטיחות- עמ' 9 ש' 32-34, פרטי שיחתה עם מירה וההתקשרות לאביה ולמשטרה- עמ' 12 ש' 13-21, עמ' 13 ש' 12-19, תיאור המונית- עמ' 14 ש' 24-31, תיאור מכשיר הג'י.פי.אס במונית- עמ' 15 ש' 8-24, תיאור הנאשם ולבושו- עמ' 15 ש' 27-28 עמ' 16 ש' 14).

בשלב התחקור הפתוח, לבקשת החוקרת לספר לה כל מה שקרה לה, מסרה הקטינה פרטים רבים אודות האירוע, כמעט ללא שאלות של החוקרת, אם כי לא סיפרה בשלב זה דבר בעל אופי מיני (עמ' 5-6 לתמליל):

"י: קודם הלכתי להסעה... אני ישבתי בתחנה... ואז איזה מונית אחת אומרת לי את רוצה לבוא איתי ואז אמרתי לא... ואז היא אמרה לי... אז היא אמרה לי כדאי לך, ואז.. ואז נו.. ואז

אה.. נכנסתי לאוטו... ו.. ו.. ואבא לא היה איתי, הוא היה בעבודה. ו.. ו... ונכנסתי ואחר כך.. אחר כך היא אמרה אני אקח אותך ו.. ובסוף היא לא לקחה אותי. כאילו היא.. היא הראתה לי את העצים וזה ו.. נ.. היא הראתה לי את העצים ואת הכל ואז.. ואז אה.. ואז.. ו.. ורציתי ללכת הביתה ובכיתי... ואז בכיתי ואז היא אמרה לי.. ואז היא כל שנייה אמרה לי אל תבכי, אל תבכי, ואז היא עצרה אותי, היא ש.. היא אמרה אני תכף באה, היא.. היא.. היא פשוט היא .. היא לקחה.. היא לקחה כאילו.. כאילו לא לקחה, כאילו היא הלכה והשאי.. והשאירה אותי לבד ביער הזה ואז.. ואז.. ואז רצתי לכביש.

ח': ואז מה היה אחרי שרצת לכביש?

י': ואז.. ואז צעקתי לאישה אחת והיא אמרה מה ואז היא עצרה ככה ו.. ו.. והיא.. והיא... ו.. וכאילו (ל. ב.) ואמרתי לה מה המספר של אבא ואז היא התקשרה לאבא ולסבתא שלי אמרתי לה, ולאמא לא ידעתי אז לא אמרתי לה.

ח': ואז מה היה אחרי שהיא התקשרה?

י': ...ואז היא התקשרה למשטרה. והמשטרה באה ואז היא.. ואז האישה הזאת התקשרה לאבא שלי ואז אבא הוא בא והוא לקח אותי וזהו. ואז הלכתי לפה".

בהמשך הסבירה הקטינה לשאלות החוקרת, כי במונית היה גבר (עמ' 7 ש' 2-5), וכי כשדיברה על המונית בלשון נקבה, התכוונה לנהג המונית (עמ' 7 ש' 28-29).

בהמשך, בשלב התשאול הישיר, כשהקטינה התבקשה בשאלות החוקרת להרחיב לגבי מקטעים שונים של האירוע, סיפרה הקטינה כי כשהיא המתונה להסעה, היא ניערה את התיק שלה וניקתה אותו, מאחר והיה מלא בחול ומהתיק יצא צבע, היא התיישבה על המדרכה והחלה לצייר עם הצבע על המדרכה, ואז הגיעה המונית, הנהג אמר לה "אל תתלכלכי ילדה, תרימי", קרא לה, שאל אם היא רוצה שהוא ייקח אותה, בהתחלה היא סירבה, ולאחר מכן הוא שכנע אותה לבוא איתו. לדבריה, היא עלתה למונית, וראתה "כל מיני בניינים", והנהג אמר שהוא ייקח אותה. לשאלה מה קרה מיד אחרי שהוא לקח אותה, השיבה הקטינה:

"הוא רצה לקחת אותי, אבל אחר כך מה שאמרתי לך שנכנסנו ל.. ליער ואז הוא אמר לי אה.. תראי איזה יער יפה, תראי איזה נוף, ואז ראיתי ואז פחדתי ואז הוא אמר לי לא לפחד, לא לפחד, ואז הוא אמר חכי פה אני כבר הולך, ואז מה שסיפרתי לך... אה.. לא ידעתי מה לעשות, אז ראיתי חריץ קטן, כאילו אור.. כאילו נכון ביערות יש עצים אז.. אז יש חושך כי העצים מסתירים, ואז ראיתי איזה ניצוץ קטן מהשמש וראיתי שזה הפתח אז ברחתי. ואז אמרתי לך שהאישה הזאת עצרה לי וזה... אחרי שהיא עצרה.. היא עצרה ואז סיפרתי לה את כל הסיפור, ואז.. ואז סיפרתי את כל הסיפור והיא התקשרה למשטרה וזה כבר סיפרתי לך שהם באו ואבא.. אחר כך היא התקשרה לאבא ואבא לקח אותי" (עמ' 7-8).

כשהתבקשה לפרט על כך שהנהג שכנע אותה, השיבה הקטינה בכנות "הוא אמר לי רוצה שוקולד, רוצה זה, ו.. פשוט את האמת ש.. שפשוט ההסעה שלי באה מאוחר אז רציתי שהוא יביא אותי מוקדם... זה את האמת.

ובסוף.. והוא אמר שהוא יביא לי לאכול והוא יקנה לי משהו מתוק, בסוף הוא הביא לי רק עוגיה מסכנה" (עמ' 9).

כשהתבקשה לפרט על כך שהיא ראתה כל מיני בנינים, השיבה הקטינה לא לעניין, אך ציינה כי בדרך היא שאלה את הנהג "לאן אתה הולך", והוא אמר שלבאר שבע, ובהמשך ציינה כי היא ישבה במונית מלפנים (עמ' 9-10).

בשלבי התחקור הראשונים, ניכר היה כי הקטינה מתחמקת מתיאור מה שקרה ביער, ולשאלות החוקרת השיבה רק על הגעתם למקום, יציאתם מהרכב, עזיבתו את המקום וריצתה לכביש.

רק לבקשת החוקרת שתפרט על כך שהיא יצאה מהרכב, ולשאלה מדוע יצאה מהרכב, השיבה הקטינה באי נוחות רבה, תוך שהיא מגמגמת, וזה במקום ומסתכלת על השולחן "כי כל שנייה.. כל שנייה הוא.. הוא.. הוא.. כל שנייה הוא איך קוראים לזה.. כל שנייה זה היה מעצבן אותי שהוא .. שהוא נישק אותי ואז יצאתי ראשונה. זה היה מעצבן".

לבקשה שתספר על כך שהוא נישק אותה, השיבה תחילה שהוא נישק אותה, ושהיא לא זוכרת איפה, ולאחר מכן אמרה כי הוא קודם נישק אותה ואז הם נכנסו ליער, וכי אחרי שהוא נישק אותה, הוא אמר לה "חכי פה, אני רק שניה אני בא" ו"לא לפחוד", הלך עם הרכב והשאיר אותה ביער, ואיך שהוא הזיז את הרכב היא לקחה את התיק (עמ' 11-12).

בהמשך, כשהתבקשה לתאר את הנהג, מסרה הקטינה תיאור של מראהו ולבושו, והוסיפה במבוכה ובלחש שהרוק שלו מסריח (עמ' 15 ש' 33).

לאחר שאלה ישירה של החוקרת אם הנהג עשה לה עוד משהו פרט לכך שנישק אותה, החלה הקטינה שוב לזוז ולקום ממקומה בחוסר נוחות, פנתה לאביה מספר פעמים ולחשה לו משהו, האב שישב כמעט עם גבו למצלמה כמעט לא הגיב, השיב "רוצים לעזור לך" והקטינה פנתה אליו שוב "כן, להגיד?". בשלב זה החוקרת אמרה לקטינה "את צריכה להגיד את הכל, כן נ', אבא לא סתם הביא אותך לפה", האב אמר משהו לא ברור והקטינה השיבה לו "אבל זה לא צנוע", והאב אמר "תגיד רק את האמת, נ".

גם אחרי שהחוקרת הסבירה לה כי היא מדברת עם ילדים על הכל, גם על דברים "לא צנועים", הקטינה המשיכה להתחבט ולהתלחש עם אביה, כששפת הגוף שלה כולה אומרת מבוכה קיצונית, תוך שהיא זזה ממקום למקום, החזיקה את העט בפיה ופירקה אותו לחלקים, שבה ואמרה מספר פעמים "זה הכי לא צנוע. זה הכי לא צנוע", ושאלה את אביה "אבא להגיד?", עד שבשלב מסוים לחשה לאביה באוזן "זה לא צנוע שהוא נגע לי בפות" (דקה 41:17 בסרטון, בתמליל נרשם כי זה לא ברור, עמ' 17 ש' 20), כאשר האב אמר לה "הם רוצים לעזור לך... אבל היא רוצה לעזור שדברים כאלה לא יקרו", והקטינה המשיכה לומר "אבל זה הכי לא צנוע". בשלב זה, לבקשת החוקרת, ותוך התלבטות רבה, כתבה הקטינה על דף "הו נג לי בפות" (כך במקור- ג.ש.) והציגה אותו לחוקרת(הפתק צורף לת/8), ואף חזרה על הדברים בעל פה לבקשת החוקרת, אך המשיכה לומר כי זה לא צנוע, ולבקש מאביה ללכת (עמ' 16-18).

רק אחרי שאלות רבות ולאחר שהחוקרת הסבירה לה כי זה חשוב שהיא תספר לה כל מה שהיה, גם אם זה לא צנוע, וביקשה שתספר לה עוד על כך שהוא נגע לה בפות, השיבה הקטינה "הוא אמר מה יש לך פיפי... ואז הוא נגע"

(עמ' 18 ש' 24-26).

גם בהמשך, לא ששה הקטינה לשתף פעולה. לשאלה איפה בדיוק הוא נגע, השיבה הקטינה **"הוא נגע"**. לשאלה מה היה עם הבגדים שלה כשהוא נגע לה בפות, שוב פנתה לאביה ושאלה אם להגיד, ולבסוף השיבה בלחש שהבגדים היו עליה. לשאלה איך הוא נגע לה בפות, השיבה שעם היד שלו, אך טענה שאינה זוכרת עם איזה חלק של היד. לשאלות באיזה שלב של האירוע הוא נגע לה בפות, השיבה לבסוף שזה היה כשהוא נישק (עמ' 18-19).

לשאלה מה היה איתה כשהוא נגע לה בפות, חייכה הקטינה במבוכה ושוב לא השיבה, לחשה לאביה **"לא יודעת אם להגיד"**, ולא הוסיפה.

לשאלה מנחה, אם כשהוא נגע לה בפות הוא נגע לה מעל הבגדים, הנידה הקטינה בראשה לשלילה, וכשהתבקשה להסביר השיבה **"הוא לא... הוא לא נגע..."**, אך לשאלה **"הוא לא נגע בפות?"** השיבה **"הוא כן"** (דקה 46:51, בתמליל נרשם כי זה לא ברור, עמ' 20 ש' 24). כשהחוקרת ביקשה שתתאר את הלבוש שהיא לבשה במונית, אישרה הקטינה שלבשה את הבגדים שהיא לובשת בעת החקירה, ולשאלה מנחה **"איפה היו הגרביונים שלך כשהוא נגע לך בפות?"**, השיבה הקטינה תחילה **"פה... עלי"**, ולשאלה איך הוא נגע לה בפות אם הגרביונים היו עליה, השיבה הקטינה בקוצר רוח, תוך שניכר מטון הדיבור שלה שהיא מאד לא רוצה להשיב על השאלות **"הוא נגע"**, ובהמשך אמרה **"הוא לא נגע מעל הבגדים, אבל הוא נגע לי... הוא נגע לי לא... לא עם הגרביונים... כאילו שהם היו עלי, אבל.. אבל.. אבל הם היו.. הם היו עלי, הוא לא הוריד לי את כולו עד הסוף עד לפה, הוא לא הוריד לי עד לפה"** (הקטינה הצביעה על הקרסול). לשאלה למה היא מתכוונת, השיבה הקטינה כי הגרביונים **"היו עלי עד לפה"** והצביעה על הירך, מעט מעל הברך, ולשאלה איך הם הגיעו לשם, השיבה **"כי הוא הוריד לי"**. מיד לאחר דברים אלו, פנתה הקטינה לכיוון דלת החדר ונגעה בידית הדלת, וכשהחוקרת אמרה לה שתכף מסיימים, אמרה **"אבל זה נושא לא צנוע"**, וניסתה להבין למה זה חשוב לחוקרת שהיא תספר. בהמשך, לשאלה מה היה עם התחתונים שלה, השיבה הקטינה שגם זה לא צנוע, כמעט לא השיבה לשאלות, אמרה שהתחתונים היו **"פה"**, אך לא הסבירה למה כוונתה (עמ' 20-23).

רק בשלבי סיום החקירה, לאחר שהחוקרת שאלה אם הוא עשה עוד משהו שהיא לא סיפרה פרט לנשיקה ולנגיעה בפות, השיבה הקטינה בחיוב, ואמרה שהוא עשה לה **"ככה, ככה בפה"** והדגימה הוצאת הלשון החוצה והזזתה לצדדים (דקה 51:42), ולאחר מכן הדגימה תוך הצמדת דף לפיה ואמרה **"נגיד שזה הפה זה ככה"**, והוסיפה **"הרוק שלו מגעיל"** (בתמליל נרשם שזה לא ברור, עמ' 23 ש' 26).

בהמשך, לשאלה מה היא הרגישה כשהוא נגע לה בפות, השיבה **"כאילו רציתי לדחוף אותו, עשיתי כזה ככה"**, והדגימה חצי סיבוב תוך הפניית הגב אליו, עם ידיה כלפי מטה (דקה 52:13). לשאלה באיזה חלק של הפות הוא נגע בה, השיבה הקטינה **"בקטן"** (דקה 52:45 בתמליל עמ' 24 ש' 5,7, נרשם שזה לא ברור), ולאחר מכן הוסיפה **"לא זוכרת. לא יודעת. כאילו למשל הוא רק מישש ככה"** והדגימה הזזת האצבע מהר מצד לצד (דקה 53:02, עמ' 24).

יצוין, כי זמן קצר לאחר החקירה, ביום האירוע בשעה 20:45, יצאה החוקרת עם הקטינה לאזור בו אסף אותה הנאשם במונית, הצביעה על בית הספר, על הספסלים, על המקום בו ישבה וציירה, ועל המקום בו המונית עמדה (ת/10- דיסק ותמליל), כאשר ניתן להתרשם מהדיוק שהיה בהסבריה ובשרטוט שערכה קודם לכן.

בחקירתה השניה מיום 7.12.14 (ת/12), הגיעה הקטינה שוב עם אביה, והפעם ישבה על ברכיו במהלך החקירה, כאשר נראה היה כי היא יותר מסוגרת ומסויגת וכי אינה רוצה לשתף פעולה עם החוקרת, כך שלשאלות הראשונות של החוקרת הקטינה שתקה ולא השיבה כלל, לחשה תשובות קצרות ולא ברורות, או השיבה שאינה יודעת. גם בחקירה זו, שפת גופה של הקטינה כעולה מהדיסק מעידה על מבוכה רבה וחוסר נוחות, תוך תזוזה באי נוחות, התכופפות לשולחן ושתיקות ארוכות.

לבקשת החוקרת שהיא תספר על כך שנהג המונית נישק אותה, אמרה הקטינה בלחישה לאביה **"אני לא זוכרת"** (בתמליל נכתב שזה לא ברור, עמ' 3 ש' 25), ולאחר מכן אמרה גם לחוקרת שהיא לא זוכרת הכל. לשאלה איך הוא נישק אותה, השיבה **"בצורה רגילה"**, ולבקשות שתסביר זאת, השיבה לבסוף **"כמו שכולם עושים"**, אך לא רצתה להרחיב פרט לכך שהוא נישק אותה עם הפה שלו (עמ' 3-5).

לבקשת החוקרת שתספר מה היה עם התחתונים שלה כשהוא נגע לה בפות, ולמספר שאלות בעניין זה, השיבה הקטינה כי אינה זוכרת ואינה יודעת וכי **"זה היה מזמן"**, הכל תוך עשיית תנועות של הצמדת הכתף לאוזן, וכשניכר שהיא לא מעוניינת להשיב לשאלות, עד שגם החוקרת שאלה אותה **"למה לא בא לך להגיד?"**, אך גם לכך השיבה הקטינה בלחש ובאופן לא ברור, שהיא לא רוצה לענות (עמ' 5). לשאלה לגבי הבגדים של הנאשם, השיבה הקטינה כי הם היו עליו (עמ' 6).

לשאלה איפה הם היו כשהוא נגע לה בפות, לא השיבה הקטינה, ורק כשהחוקרת אמרה לה שהיא סיפרה שהיא עלתה למונית וישבה מקדימה, השיבה הקטינה **"אחר כך עברתי לאחורה... באמצע היער"**, ולשאלה למה היא עברה לאחור, השיבה שהוא אמר לה.

לשאלה מה היה איתו כשהיא עברה לאחור, השיבה הקטינה תחילה שאינה יודעת, ולאחר מכן אמרה שהוא היה מקדימה, אך הפסיקה להשיב לשאלות בעניין זה. לשאלה מה קרה איתו לאחר שהיא יצאה ראשונה מהרכב, השיבה הקטינה לבסוף **"הוא גם, הוא גם יצא ו... ואז הוא נכנס לאוטו ונשארתי בחוץ גם הוא הלך ואז נשארתי לבד וזהו"**, אך לא השיבה לשאלות נוספות לגבי מה שקרה לאחר שהוא יצא מהרכב (עמ' 6-7).

רק בשלב בו החוקרת סיפרה לקטינה שדיברו עם מישהו שאמר שהוא לקח אותה ברכב שלו, הקטינה התחילה להביע מעט עניין. לגבי הטענה שהנאשם אמר שהוא שאל אותה מה הטלפון של הוריה והיא לא ידעה לומר לו, השיבה **"לא נכון, ידעתי. אני יודעת. אני אגיד לך אפילו את הטלפון של אבא שלי. הנה, אני אראה לך?"** וכתבה על דף את מספר הטלפון (הדף ובו מספר הטלפון, כתוב מימין לשמאל צורף לת/12).

לגבי טענת הנאשם שהוא השאיר אותה ליד הכביש ושהם לא נכנסו ליער, השיבה הקטינה **"לא נכון, אני יצאתי מהיער והלכתי"**, אך לא השיבה לשאלות לגבי המיקום בו היתה ביער.

לגבי הטענה שהנאשם אמר שהוא נישק אותה בלחי, השיבה הקטינה **"מה שאמרתי"**, וכשהחוקרת אמרה שבחקירה הקודמת היא הראתה גם שהוא עשה משהו עם הלשון, שאלה הקטינה אם הוא אמר לה שהוא עשה ככה, וכשזו השיבה שהוא אמר שנישק בלחי, השיבה הקטינה **"הוא גם עשה ככה"** (בתמליל נכתב שזה לא ברור, עמ' 9 ש' 4).

בשלב זה הקטינה פנתה לאביה בלחש, ונראה כי כעסה או לא הבינה מדוע החוקרת שואלת אותה שאלות עימות, האב

השיב שהחוקרת מאמינה לה ושהיא רק רוצה לבדוק אם הוא שיקר או לא שיקר, וגם החוקרת הסבירה כי היא שואלת את השאלות כדי לנסות ולהבין מה קרה, ולא בגלל שהיא לא מאמינה לה (עמ' 8-9).

לגבי הטענה שהיא סיפרה שהוא נגע לה בפות ושהנאשם אמר שזה לא נכון, השיבה הקטינה **"הוא רק מישש"**, כשהתבקשה לספר על כך השיבה **"לא, הוא התכוון שהוא אמר עשיתי פיפי, ככה הוא אמר ואז הוא מישש"**, ואמרה שבאותו זמן הם היו ביער (דקה 19:44, התמליל בעמ' 9 ש' 29-31 לא מדויק). לשאלה מנחה איפה היא היתה כשהוא מישש (תוך מתן אפשרויות: מקדימה, במושב האחורי או בחוץ), השיבה הקטינה **"באוטו מאחורה"**, ולשאלה איפה הוא היה, הקטינה שתקה תחילה, לאחר מכן אמרה משהו מאחורי הדף אותו הניחה מול פניה (על פי החוקרת בת/15 הקטינה אמרה **"מקדימה"**, אם כי קשה לשמוע), ורק לאחר שאלה מפורשת של החוקרת, איך הוא מישש אם היא היתה מאחור והוא היה מלפנים, השיבה **"ואז הוא עבר. ואז עצרנו והוא עבר לאחורה"**. לשאלה מה היה אחרי שהוא עבר לאחור, הקטינה לא השיבה, ולאחר מכן כשנשאלה אם יש משהו נוסף שחשוב שהחוקרת תדע השיבה **"לא בא לי"** ואמרה שבא לה ללכת (עמ' 10).

בחקירתה השלישית מיום 14.12.14 (ת/14), נכחה הקטינה לבדה (לאחר שהובאה ע"י סבתה), ושוב נראתה מאד נבוכה ומסויגת, ובשלב מסוים אף ניסתה להסתתר מהמצלמה.

במהלך החקירה, שאלה אותה החוקרת על דברים שכתבה בבית על בולבול (ת/2 כפי שיפורט בהמשך), אך הקטינה שתקה, הצמידה כתף לאוזן, ולאחר מכן טענה שהיא לא זוכרת. כשנאמר לה שהיא כתבה בבית על דף שהוא מישש את הבולבול, השיבה כי היא לא זוכרת את הכל, וכשהתבקשה לספר למה התכוונה כשכתבה זאת השיבה מספר פעמים **"התכוונתי"**, אך לא הוסיפה דבר, חייכה במבוכה, ושאלה את החוקרת **"למה את צריכה אותי?"**, וכשזו השיבה כי יש לה עוד שאלות לשאול אותה, כי יש דברים שעדיין לא ברורים לה וביקשה שתסביר למה התכוונה, השיבה הקטינה כי אינה יודעת (עמ' 1-3).

לגבי הטענה שמירה אמרה שהיא סיפרה לה שהוא החזיק אותה כמו תינוקת וליטף אותה, השיבה הקטינה תחילה **"לא נכון"**, ומיד לאחר מכן אמרה **"זה נכון אבל לא בא לי... להגיד"**.

כשהחוקרת הסבירה כי זה מאד חשוב שהיא תספר מה אמרה למירה, השיבה **"מה שאמרת"**, ולשאלה למה התכוונה כשאמרה שהחזיק אותה כמו תינוקת, השיבה **"כמו תינוקת"** ולא הרחיבה, ולשאלות נוספות אמרה **"שמחזיקים תינוקת... יש צורה אחת... את יודעת"**, ולא רצתה להרחיב או להסביר. לביקשה שתספר על כך שהוא ליטף אותה, השיבה הקטינה **"לא בא לי להגיד"** וביקשה לסיים, באמרה **"אמרת שזה אחרון"** (עמ' 3-4).

לגבי הטענה שהנאשם אמר שהוא לא נגע בה אלא רק החזיק אותה, השיבה שהיא **"עשה את שתייהם"**, והוסיפה **"כי הוא אמר שאם עשית פיפי"** (עמ' 4 ש' 34, התמליל לא מדויק).

למספר שאלות לגבי התיק שלה, השיבה הקטינה לא לעניין, התעניינה בעיקר בכך שדיברו עם הנאשם, טענה ש**"עכשיו אנחנו לא בזה, אנחנו לא צריכים לדבר על זה... כי אני כבר לא שם"**, ורק לאחר שנאמר לה שהנאשם טען שהם לא ישבו מאחור, אלא רק התיק שלה היה מאחור, השיבה **"נכון, אמרתי שישבנו מקדימה ואז... ואז שהוא עצר עברנו לאחורה והוא דיבר איתי ואז רק בחלק הנסיעה ישבתי מאחורה ו... ובהתחלה ישבתי מקדימה"** (עמ' 5-6).

מכל הנימוקים והדוגמאות שהבאתי לעיל, התרשמתי מאמינותה הגבוהה של הקטינה, מיכולותיה, מנטייתה לדייק בפרטים ולתת תיאור מפורט ומלא לפרטי פרטים. אמנם, תיאורה של הקטינה את המעשים המיניים היה לקוני יחסית, אך הדבר אינו גורע מאמינות דיווחה, וברור מצפיה בדיסק כי הוא נובע ממבוכה ממשית ומחוסר רצון לשתף במעשים אלו, שלהבנתה ולפי חינוכה אינם צנועים.

ראוי לציין, כי למרות הלקוניות של הדיווח לגבי המעשים המיניים, מסרה הקטינה פרטים קטנים המחזקים את אמינות הדיווח, ואשר אינם יכולים להתיישב עם גרסה תמימה למעשים, כמו למשל התיאור שהרוק של הנאשם היה מסריח, תיאור הנשיקה תוך הצמדת השפתיים והזזת הלשון כפי שהדגימה הקטינה, האופן בו הדגימה את הנגיעה בפות עם האצבע שזזה מצד לצד, תוך ההדגשה כי הוא רק מישש. יצוין, כי התיאור וההדגמות של המעשים ע"י הקטינה, מחזקים מאד את מהימנות דיווחה, בעיקר לאור העובדה שמדובר בקטינה צעירה מאד, מהמגזר החרדי.

זאת ועוד, אופן תיאור המעשים המיניים, תוך מבוכה קשה הנראית לעין בתנועותיה ובמילותיה של הקטינה, ותוך צמצום ניכר בדיווח, מעיד כאלף עדים, כי הקטינה אינה בעלת מוטיבציה להפליל את הנאשם, אלא להיפך. בהקשר זה יצוין, כי מעדותה של החוקרת מורן בכר עולה, כי הקטינה סירבה נחרצות לעבור בדיקה ע"י רופאה מהמכון לרפואה משפטית, למרות ההסברים הרבים של הרופאה ושל החוקרת, וגם עובדה זו מעידה על חוסר מוטיבציה שלה להפליל.

עוד יצוין, כי לא מצאתי ממש בטענות הסנגור לגבי סתירות בגרסת הקטינה, וכאמור, מצאתי אותה אמינה מאד. בהערת אגב ולמעלה מן הנדרש אציין, כי בפסיקה נקבע כי יתכן ובעדותו של קרבן עבירות מין, ובעיקר כשמדובר בקטין רך בשנים, ימצאו סתירות או אי דיוקים, אך אין בכך כדי להטיל ספק במהימנות גרסתו, כל עוד הגרעין הקשה והתמונה הכוללת המתקבלת מהעדות ומהחזזוקים לה, מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (ראו ע"פ 4583/13 סץ נ' מדינת ישראל (21.9.15)(להלן- עניין סץ).

ב. חיזוקים למהימנות הקטינה

בנוסף להתרשמותי מאמינותה של הקטינה, כעולה מאופן מסירת עדותה בחקירות הילדים, הובאו בפניי ראיות רבות, שאינן מגיעות לכדי ראיות סיוע, המחזקות את משקלה הפנימי של עדותה, את אמינותה הכללית ואת מהימנות הדיווח שמסרה.

וכך ניתן לראות כי הפרטים שמסרה הקטינה בעדותה, החל בתיאור המונית, תיאורו הפיזי של הנאשם ותיאור לבושו, וכלה בתיאור פרטי השיחות ביניהם (למעט העניינים הקשורים במעשים המגונים או במקום בו עצרו), אושרו כולם ע"י הנאשם עצמו.

בנוסף, ובשונה מגרסת הנאשם כי הקטינה התפלשה בחול בעת שהוא החל לדבר איתה, גרסתה של הקטינה כי היא ישבה על המדרכה וציירה, אומתה ע"י חוקרת הילדים אשר ציינה בת/9 כי במקום עליו הצביעה הקטינה בשחזור כמקום בו ציירה, נראה ציור על הרצפה (בסרטון ת/10 אמנם לא ניתן לראות את הציור, אך ניתן לראות בבירור כי מדובר במדרכה). בהקשר זה יש לציין את אמינות גרסתה של הקטינה, העולה בין היתר מהתיאור התמים של פרט שולי, לגבי ניעור התיק ונפילת הצבע ממנו.

עוד ניתן להצביע על העקביות בגרסת הקטינה, כפי שנמסרה לאנשים שונים מרגע האירוע, כמחזקת את אמינותה, זאת גם בנוגע לשאלות השנויות במחלוקת- מיקום האירוע ביער, הצעת הממתקים, המעשים המיניים ועוד.

וכך, **מעדותה של מירה** (המהווה אמרת קרבן אלימות, כך שהיא קבילה גם לגבי תוכן הדברים) עולה, כי לאחר שהיא אספה את הקטינה, הרגיעה אותה, וביקשה שתסביר לה לאט מה קרה, הקטינה החלה להסביר לה שהיא יצאה מבית הספר כדי להמתין להסעה, שמונית עמדה שם והנהג שלה אמר לה **"אל תתלכלכי"**, שכנע אותה להכנס למונית, אמר לה שהוא ייקח אותה עד לבית, הציע לה שוקולד וממתקים, והיא עלתה למונית. בהמשך אמרה לה הקטינה, שהמונית עמדה ממש צמוד להסעה שלה, ליד או מאחור, שהנהג אמר לה שהוא ייקח אותה הביתה, והיא הבינה שהקטינה חשבה שהוא ייקח אותה עד לבית, רצתה להכנס למונית כי הוא שכנע אותה, ונראה היה לה שהקטינה הרגישה רע עם זה, כאילו הבינה שעשתה משהו לא בסדר. בהמשך, אמרה מירה כי היא שאלה את הקטינה על מה הם דיברו בדרך, והיא השיבה שהנהג שאל אותה בת כמה היא, מאיפה היא, וכיוצ"ב דברים אישיים על עצמה. לדבריה, לשאלתה מאיפה הקטינה הגיעה, זו ענתה לה שהנהג לקח אותה ליער והוריד אותה שם, ושברגע שהוא נכנס לרכב, היא ברחה ממנו, ואמרה לה שהיא רצה בין הקוצים עד שראתה אותה.

מירה ציינה, כי היא לא רצתה להבהיל את הקטינה יותר, מאחר והיא היתה היסטורית, ולכן שאלה אותה בעדינות אם הוא עשה לה משהו, והקטינה השיבה שהוא החזיק אותה כמו תינוק, כמו שאבא מחזיק תינוק וליטף אותה.

יצוין, כי בחקירתה הנגדית עמדה מירה על כך שהקטינה אמרה לה שהנהג הציע לה שוקולד וממתקים, במילים אלו.

עוד יצוין, כי פרטים דומים מסרה מירה גם בדיווחה למוקד 100 בסמוך לאירוע, מה שמחזק את אמינות דיווחה.

מעדותו של השוטר דורון צברי עולה, כי מפאת גילה הצעיר של הקטינה, הוא דיבר איתה דרך מירה, כאשר הקטינה היתה צמודה למירה, הוא שאל את מירה, מירה העבירה את שאלתו לקטינה, והקטינה השיבה באמצעות מירה, כשהוא בקושי שמע או הבין את הקטינה. לדבריו, בדרך זו הוא שמע מהקטינה כי היא לומדת באשדוד וגרה בגן יבנה, יצאה מבית הספר לכיוון ההסעה, נהג מונית בא אליה, הציע לה שוקולדים וממתקים, היא עלתה למונית, הוא לקח אותה ליער, הנהג עצר את הרכב בתוך היער, והרים אותה כמו שלוקחים תינוק (העד הדגים תנועת ערסול בידיו, ובהמשך הסביר כי זו התנועה שהן הדגימו לו), לאחר מכן הוא הניח אותה, אמר שהוא יוצא רגע, והקטינה ניצלה זאת וברחה מהיער לכיוון הכביש הראשי, שם פגשה במירה.

בחקירתו הנגדית הבהיר השוטר, כי הקטינה לא השיבה לשאלותיו באופן ישיר, אלא רק דרך מירה, אך כי גם הוא לא פנה ישירות לקטינה, ולא חשב לתחקר אותה תחקור ראשוני, מפאת גילה.

אמנם, בגרסת הקטינה כפי שנמסרה למירה ולשוטר, הקטינה לא סיפרה שהנאשם נגע באיבר מינה, או הכניס את לשונו לפיה, אלא התייחסה רק לאותה החזקה כמו תינוק ולליטוף, ובשיחתה הקצרה עם המורה ב.ס. בשעות הערב, הקטינה אף אמרה שהוא לא עשה לה כלום, ואולם, אינני סבורה כי מדובר בסתירה שיש בה כדי להחליש את אמינות עדותה של הקטינה בפני חוקרת הילדים.

ראשית יצוין, כי מירה עצמה העידה בעדותה הראשית כי היא שאלה בעדינות את הקטינה ולא רצתה להבהילה, ואף

אמרה שלאחר תשובה זו היא לא חקרה יותר, מאחר ורצתה שהקטינה תשאר רגועה יחסית ולא רצתה להזכיר לה טראומה או דברים לא נעימים. ושנית, לאחר צפיה בחקירת הילדים, במהלכה הקטינה סיפרה תחילה את הסיפור תוך הימנעות מתיאור המעשים המיניים, ורק לאחר התחבטויות וקושי עצום, ונסיונות של החוקרת לעודדה לספר הכל, היא סיפרה על המעשים טיפין טיפין, ברור כי הקטינה לא רצתה לשתף אחרים בפגיעה שחוותה, וברור כי היא לא היתה מספרת זאת למירה או למורה לאחר שאלה אחת, ובוודאי שלא לשוטר.

מעדותה של **סבתה של הקטינה** עולה, כי זמן קצר לאחר האירוע, בסמוך לשעה 15:00, התקשרה אליה מירה שאמרה לה שהיא מצאה את הקטינה ביער, שהיא איתה ושלא תדאג, ואף אמרה לה שתביא את הקטינה אליה לבית. לדבריה, מירה סיפרה לה איך מצאה את הקטינה ומה היא אמרה לה, והיא אף ביקשה לדבר עם הקטינה, אשר דיברה איתה ולפתע פרצה בבכי, ואמרה שהיא רוצה לבוא אליה. בחקירתה הנגדית מסרה העדה, כי בשיחת הטלפון הקטינה לא דיברה הרבה, אלא רק אמרה משהו כמו "**סבתא, סבתא, הוא שכנע אותי, הוא שכנע אותי**", אך היא לא זוכרת מה בדיוק אמרה, כי שתיהן היו בהלם, ומירה היא זו שסיפרה לה יותר פרטים. בהמשך, כשהופנתה לכך שבהודעתה במשטרה היא אמרה שהקטינה לא סיפרה לה דבר בשיחה הזו, השיבה העדה כי בשלב הראשון היא לא אמרה דבר, אבל אחר כך אמרה שהוא שכנע אותה, ולאחר מכן אמרה העדה שהיא לא זוכרת אם זה היה בשיחה זו או בבית.

לדבריה, בהמשך מירה עדכנה אותה שהיא ניגשת למשטרה באזור, והקטינה אמרה לה שהיא בתחנת דלק ושהמשטרה בדרך, ובינתיים היא השיגה את אבי הקטינה אשר נסע לשם, ולאחר מכן נסע עם הקטינה להגיש תלונה במשטרה, שם שהה איתה עד הלילה. בהמשך, האב הגיע לביתה עם הקטינה ואמר לה שהיא צריכה להתקלח ושצריכים לשלוח את בגדיה למעבדה, היא הכניסה את הקטינה למקלחת, ושם מיוזמתה, או אולי בתגובה לשאלה מה קרה, הקטינה אמרה לה "**האיש הזה הקרח הזה המגעיל הזה... מה הוא עשה לי**", "נגע בי" או בדומה לכך, וכששאלה אותה מה הוא עשה לה בדיוק, הקטינה אמרה לה "**הוא נגע לי בפות ונישק אותי**". לאחר רענון זכרונה מהודעתה במשטרה, ציינה העדה כי הקטינה אמרה לה במקלחת "**אופי, האיש המגעיל הזה, השמן הזה**" ואמרה שהוא חיבק אותה, נגע לה בפות ונישק אותה. לשאלת בית המשפט, אישרה העדה כי הקטינה השתמשה בוודאות במילה "פות".

לדברי העדה, היא לא רצתה לשאול יותר מכך, כי פחדה מהתשובה וציפתה לדברים גרועים יותר, אז פשוט השתתקה והמשיכה את המקלחת, ולאחר מכן לא דיברה על כך יותר עם הקטינה, שכן הקטינה היתה סגורה, עצובה מאד ותשושה והיא לא רצתה להכנס יותר מדי לפרטים.

בחקירתה הנגדית, לשאלה אם כשהקטינה אמרה שהוא נגע לה בפות היא ביקשה ממנה לספר מה קרה כדי להבין במה מדובר, השיבה העדה בשלילה, ואמרה שהיא לא ביקשה להרחיב, כי לא רצתה לשמוע יותר מכך. בהמשך, אמרה שהיא לא שאלה את הקטינה אלא פשוט שמרה את זה לעצמה, ודיברה על כך עם בעלה ועם אנשים קרובים, אך לא ליד הקטינה, כי לא רצתה לפתח את זה גם בגלל ההשפעה שיש לזה על הקטינה.

עוד לדברי העדה, מספר ימים לאחר האירוע היא דיברה עם הקטינה על כך שעלתה למונית, והקטינה אמרה לה שהיא חיכתה המון זמן בתחנה וההסעה לא הגיעה, שיש הרבה בנות שנוסעות במונית, ושהיא לא רצתה לעלות למונית, אך הנהג פשוט שכנע אותה בכך שאמר לה שיתן לה שוקולדים, היא עלתה והוא הבטיח שייתן לה עוגיות, כי היא היתה מאד רעבה, ובסוף הוא נתן לה רק עוגיה מסכנה. עוד אמרה העדה לאחר רענון זכרונה, שהקטינה אמרה שהוא אמר לה שלא תתלכלך, ובמהלך הנסיעה היא אמרה לו שהיא רוצה להתקשר לסבתא, והוא אמר לה "**תראי, מה רע לך, תראי**".

איזה נוף, תראי איזה עצים, תראי איזה יופי, וכשהם הגיעו ליער, והוא אמר לה שהוא קופץ רגע, היא חמקה ממנו, מצאה איזה שביל צדדי וברחה לכביש.

בחקירתה הנגדית השיבה העדה כי היא לא זוכרת אם הקטינה אמרה שהוא הציע לה עוגיות לפני שעלתה למונית, רק שבסופו של דבר הוא הביא לה עוגיה. לדבריה, למיטב זכרונה, הקטינה סיפרה לה שהיא עמדה בתחנה, שהוא שכנע אותה עם ממתקים לעלות למונית, אמר שייתן לה שוקולדים, שלא תתלכלך, שלא תדאג, שיהיה בסדר והוא ייקח אותה, והיא עלתה, סיפרה שכל הדרך היא רצתה להתקשר והוא אמר לה **"מה רע לך יש נוף יפה וזה"**, וניסה לבלבל אותה שלא תבקש ממנו להתקשר. עוד אמרה שהקטינה סיפרה לה שהיתה נסיעה ארוכה, שבמהלכה הוא כל הזמן אמר לה להסתכל על הנוף, שהיא הגיעה ליער, פחדה ולא הבינה איפה היא נמצאת. לדבריה, היא לא שאלה את הקטינה מה קרה ביער, אך זה ברור מאליו שהוא נגע בה, וכי הקטינה סיפרה לה שהוא נגע לה בפות, נישק אותה וחיבק אותה, ושהיא התנגדה כמה פעמים, אך היא לא יודעת באיזה שלב זה היה.

לא התעלמתי מהעובדה שלפחות חלק מעדותה של הסבתא מהווה עדות שמיעה, ואינו נכנס לגדר החריג של אמרת קרבן אלימות, שכן אין מדובר בדברים שנאמרו בסמוך לאירוע או בהזדמנות הראשונה שהיתה לקטינה להתלונן עליו (אם כי לטעמי, השיחה במקלחת בהזדמנות הראשונה שהקטינה היתה איתה ביחידות, יכולה להחשב לאמרת קרבן), ואולם, כאמור, הדברים הובאו כדי להעיד על העקביות של הקטינה בתיאור האירוע, ולא לצורך הוכחת אמיתות תוכן הדברים.

מעדותה של **אמה של הקטינה** (אשר מוסכם כי לגבי תוכן הדברים שהקטינה סיפרה לה, היא מהווה עדות שמיעה) עולה, כי ביום חמישי (יומיים לאחר האירוע-ג.ש.) התקשרה אליה שוטרת וביקשה לעשות בדיקה גופנית לקטינה, שיחה אשר הסעירה אותה מאוד, כי עד אז היא לא קיבלה פרטים מדויקים מבעלה על מה שקרה. לדבריה, היא רצה לחדרה של הקטינה, והחלה לחקור אותה ולבקש שתספר לה מה קרה, ואף אמרה לה **"תגידי לי את אמת, יקרה משהו לתינוקת בבטן שלי, כי זה מאוד משפיע עלי נפשית וגופנית"**, זאת מאחר והקטינה היא ילדה מאד סגורה, והיא ידעה שיש דברים שהיא לא מספרת, ושהיא מאד ציפתה להולדת התינוקת.

לדבריה, בשלב זה הקטינה סיפרה לה שהיא היתה מאד רעבה וחיכתה להסעה במקום הקבוע, חברותיה כבר עלו להסעה אך היו במקום עוד בנות, ואז הגיע נהג מונית, שאמר לה שאביה שלח אותו לקחת אותה הביתה, והוא גם הביא לה ממתקים ופיתה אותה, והיא נכנסה למונית. עוד טענה, שהקטינה אמרה לה שהנהג אמר שהם נוסעים לטייל, והיא מאד אוהבת לטייל. לדבריה, הקטינה סיפרה לה שהם הגיעו ליער והנהג התחיל לנשק אותה, עשה לה "בלה, בלה", נישק אותה הרבה וזה הציק לה, והיא אמרה שזה מגעיל אותה ושיפסיק לנשק אותה, ולשאלתה מה עוד, הקטינה אמרה לה שהגרביונים שלה היו מופשלים **"עד שלושת רבעי, זאת אומרת כמעט עד הסוף"**, שהוא הכניס את ידיו לאיבר המין שלה, מישש והכניס את אצבעותיו, היא אמרה שזה מציק לה ושיפסיק, ושהיא ילדה דתיה, ורק כשהיא כמעט בכתה וביקשה ממנו להפסיק כמה פעמים, הוא הוציא את אצבעותיו.

לשאלת הסנגור השיבה העדה, כי הנהג שכנע את הקטינה לעלות למונית קודם באמרו שאביה שלח אותו לאסוף אותה הביתה, פיתה אותה בממתקים ורק אחר כך אמר לה שהולכים לטייל, כדי שהיא לא תילחץ, לאחר שהיא שמה לב שהוא לא לוקח אותה הביתה.

בחקירתה הנגדית, לשאלה אם הקטינה הכירה את המילה "פות" בעת האירוע, השיבה האם בחיוב, אך טענה שבאותו יום היא לא אמרה את המילה אלא רק הצביעה. לגבי הטענה שבמהלך רענון הזכרון ביום העדות, היא אמרה לפרקליטה שהקטינה לא אמרה את המילה "פות" ולא מכירה אותה, השיבה האם בחיוב אך טענה שהקטינה לא אמרה את המילה הזו כשהיא סיפרה לה, אלא הצביעה על איבר המין שלה.

לשאלה מה היה עם הגרביונים, השיבה האם כי הם היו מופשלים למטה **"עד כמעט קרוב לנעליים"**. לגבי הטענה שבהודעתה במשטרה היא אמרה שהגרביונים היו עד אחרי הברך, השיבה כי הקטינה רק הצביעה עם הידיים שהגרביונים היו עד לאמצע השוק, לקראת הקרסול, אישרה שאמרה זאת במשטרה, אך טענה כי התכוונה שהם היו למטה, שהיא לא אמרה להדגים או לציין ס"מ, ושהיא לא מצפה מילדה שהיתה בלחץ שתציין את המקום המדויק שהגרביונים היו.

האם אישרה כי היא הבינה שהאירוע הפסיק כשהקטינה יצאה מהרכב, אחרי שביקשה מהנהג שיפסיק להציק לה, ואמרה שהיא ילדה דתיה, וכי היא הבינה שהוא עשה את מעשיו בתוך הרכב.

לשאלה אם הקטינה התלוננה על כאבים, השיבה כי הקטינה אמרה שזה הציק לה, והיא מבינה זאת כך שזה קצת כאב לה, ואמר שלאחר כמה ימים היא לא התלוננה על כאבים. עוד ציינה האם, כי באותו יום הקטינה לא רצתה לדבר על זה, והתנגדה בתוקף לבדיקה גופנית.

עוד במסגרת עדותה הראשית, סיפרה האם כי במהלך השיחה בינה ובין הקטינה, הקטינה ציירה לה את הדברים, וכתבה הסברים, והציורים שצוירו בטוש על דפי מחברת הוגשו לעיוני (ת/2).

יצוין, כי הציורים שציירה הקטינה מהווים ראיה עצמאית המחזקת את משקל עדותה לגבי המעשים שנעשו בה, ובעיקר לגבי הנשיקות.

וכך בציור שסומן ע"י התובעת כציור א'- ניתן לראות ציור בטוש אדום בו נכתבו הסברים **"זה לשון בתוך הפה"**, **"פה"**, **"זה לשון הו החניס את הלשון ועסה בולום בולום"**.

בציור שסומן כציור ב'- ניתן לראות קווים מעוגלים בטוש תכלת, וכתוב **"הלכתי"**, **"זה הלכתי"**, **"זה הלכתי"**, **"זה הלכתי"**, וכן כתובות המילים **"זה בתוסיק"** ומחוקות.

בציור שסומן כציור ג'- כתוב בטוש תכלת **"אני פשות לקחתי את התק והלכתי"**, **"זה הלכתי"**, **"זה מחונית"**, **"הו אמר לי תחקלי פו... והלה עים המונית, ואני נשארתי לבד"**.

בציור שסומן כציור ד'- יש הרבה קשקושים בטוש אדום וירוק, כתוב משהו לגבי **"בולבול"** ומחוק, כתובות המילים **"זה התוסיק"** וגם הן מחוקות, ולאחר מכן כתוב **"הו משיש את הבולבול"**, **"בולבול זה לו קשור"**.

בציור שסומן כציור ה'- ניתן לראות ציור עליו כתוב **"פה"**, שממנו יוצאת אליפסה עליה נכתב **"הו החניס בתוך פה שלי והסה בולום בולום"** (שגיאות הכתיב במקור - ג.ש.).

בעדות האם, היא הסבירה כי הקטינה החלה לצייר מיוזמתה, במהלך השיחה ביניה, כשתיארה את המעשים, בגלל שהיה לה קשה לדבר. לגבי ציור א' וציור ה', אמרה שזה היה בשלב זו הקטינה סיפרה לה שהוא הכניס לה את הלשון

ונישק אותה, שהקטינה סיפרה לה זאת פעמיים, אמרה שהוא נישק אותה הרבה ושזה הציק לה מאוד.

לגבי ציור ב' והכיתוב **"זה בטוסיק"**, טענה האם כי היא לא שוחחה עם הקטינה על עניין זה.

לגבי ציור ג', אמרה האם כי היא שאלה את הקטינה מה קרה שהיא פתאום יצאה מהרכב, והיא השיבה שהיא פשוט לקחה את התיק והלכה, שהנהג אמר לה לחכות לו שם, והכוונה שיחזור אליה ליער, ושהיא נשארה לבד.

לגבי ציור ד' אמרה האם כי הקטינה כתבה **"הוא מישש את הבולבול"**, וכשהיא שאלה את הקטינה מה זאת אומרת, הקטינה כתבה **"בולבול זה לא קשור"**. לדבריה, היא לא שאלה את הקטינה הרבה שאלות, ויתכן שהקטינה נרתעה ולא רצתה לספר משהו, אך משלב זה היא לא נפתחה.

בחקירתה הנגדית, לשאלה אם היא שאלה את הקטינה בשלב מסוים על איבר המין של הנהג, השיבה האם בחיוב, ואמרה שהיא שאלה את הקטינה אם היא ראתה את הבולבול שלו, והקטינה כתבה שהוא מישש את הבולבול, אך כשהיא שאלה אותה על כך, הקטינה קצת נעצרה, ואמרה **"בולבול זה לא קשור"**.

לטעמי, גם עדות האם מחזקת את אמינות הקטינה, זאת על אף שבעדות זו נמסרו פרטים שונים מאלו שמסרה הקטינה בחקירות הילדים, כאשר לאור התנהגותה של הקטינה בחקירות הילדים, והדרך בה חשפה בקושי את המעשים המיניים, כשנראה היה כי היא לא מוכנה לפרט את המעשים עד תום, לא ניתן לראות בפרטים הנוספים (לגבי הבולבול והטוסיק) כעומדים בסתירה לעדותה או כמחלישים את אמינותה.

ג. עדות חוקרת הילדים והתרשמותה ממהימנות הקטינה

בטופס עדות הילד שערכה החוקרת לגבי החקירה הראשונה, ביום 3.12.14 (ת/7), ציינה החוקרת כי מדובר בקטינה מהמגזר החרדי, הנראית כפי גילה, אשר הגיעה לתחנה בליווי אביה, בתחילה סירבה להכנס לחקירה, ולאחר שכנוע הסכימה להכנס רק עם אביה. עוד ציינה החוקרת, כי בתחילת החקירה הקטינה השיבה בקול חלש לשאלות ועם הזמן הגבירה את קולה, כי היא התקשתה לשבת לאורך זמן, הסתובבה בחדר, שיחקה עם חפצים בפיה ושרבטה בדפים, כי בשיחה על החלקים המהותיים ניכר שהיא התביישה, ציינה שהדבר לא צנוע וביקשה את אישור האב לשוחח על כך, ולקראת סיום החקירה ניגשה לדלת וביקשה לצאת, וסירבה לשבת בכיסא.

בסיום ציינה, כי התרשמות אודות מהימנות הקטינה תמסר לאחר ביצוע חקירה משלימה.

בטופס עדות הילד שערכה החוקרת לגבי החקירה השנייה, ביום 8.12.14 (ת/11), ציינה החוקרת כי, הקטינה הגיעה לתחנה בליווי אביה ומנהלת בית הספר, במסדרון נמנעה מיצירת קשר עין עם החוקרת, נצמדה לאביה וסירבה להכנס לחדר לבדה, ולאחר שנסינות השכנוע מצדה ומצד האב לכך שתכנס לבדה לא צלחו, אביה נכח בחקירה. לדבריה, הקטינה ישבה על ברכי אביה בחלק ניכר מהחקירה, נצמדה אליו ולחשה לו באוזן מספר פעמים **"למה היא שואלת אותי כל פעם?"**, ו**"נכון אני לא חייבת להגיד?"**, והאב ניסה במהלך החקירה לעודדה לדבר מספר פעמים, למרות שנתבקש שוב ושוב לא לעשות כן. עוד ציינה, כי הקטינה דיברה בקול חלש, כך שהיה קשה לשמוע את דבריה, ציירה וקשקשה על דף שהיה מונח בפניה.

החוקרת ציינה בת/11, כי היא מתרשמת שהקטינה דיווחה על אירוע שחוותה, אך יש קושי להעריך את הפגיעה המינית, והבהירה, כי עדות הקטינה נמסרה בתגובה לתשאול פתוח, היא תיארה אירוע עשיר בפרטים ובעל רצף השתלשלות מגובש ועקבי, האירוע עוגן בקונטקסט של זמן ומקום, וכלל גם פרטים פריפריאליים, ציטוטים מפי החשוד, התייחסות למחשבותיה לפני האירוע, לתגובותיה בעת הנסיעה ולאחר בריחתה, חוסר הבנה למשמעות הסיטואציה, תיאור ייחודי אודות המונית, ודיוק בפרטים.

לדבריה, לא ניתן לשלול שהקטינה נחשפה לפגיעה מינית, שכן היא תיארה דינאמיקה המאפיינת פגיעה מינית על ידי גורם זר, כפי שבא לידי ביטוי בשימוש בפיתוי בשוקולד, במניפולציה לגבי לקיחתה הביתה, ובמניפולציה שבאמירה "**מה יש לך פיפי?**", ואף תיארה תחושות של בושה.

עם זאת ציינה, כי הקושי בהערכת הפגיעה המינית נובע מכך, שעיקר הפרטים שמסרה הקטינה היו בתגובה לתשאול ישיר, לגביהם לא הרחיבה בהמשך, או שסירבה למסור פרטים נוספים.

לדבריה, מעדות הקטינה עולה חוסר מוטיבציה לדווח, כפי שעולה מסירובה להכנס לחדר החקירה, בקשתה לסיימה, ומהחשיפה ההדרגתית של התכנים המהותיים תוך ציון כי זה לא צנוע.

בטופס עדות הילד שערכה החוקרת לגבי החקירה השלישית, ביום 14.12.14 (ת/13), ציינה החוקרת כי הקטינה הגיעה עם סבתה, תחילה סירבה להכנס לחדר החקירה, ולבסוף התרצתה ונכנסה, שיתפה פעולה באופן חלקי ודיברה בקול חלש. החוקרת ציינה, כי התרשמותה אודות מהימנות עדותה של הקטינה נותרה בעינה.

בעדותה הראשית ציינה החוקרת, כי בתחילת החקירה הראשונה הקטינה לא רצתה לשתף פעולה ולא רצתה להכנס לחדר, ולאחר מכן שיתפה פעולה בתכנים הפריפריאליים לפגיעה המינית שאירעה ביער. לדבריה, הקטינה תיארה את האירוע בצורה ברורה ורציפה, באופן מפורט ובמלל חופשי, מהרגע שיצאה מבית הספר ועד שהגיעו ליער, לא רצתה לשתף פעולה ושתקה לגבי מה שקרה ביער, אך המשיכה לפרט את מה שהיה אחרי שיצאה מהיער, וכך קרה גם בחקירות הבאות.

לדבריה, ממה שהקטינה הצליחה לספר על מה שקרה ביער, היא התרשמה שהיא נחשפה לתכנים מיניים, מה גם שמדובר בילדה צעירה, שהיתה בת 7 וחצי בעת החקירה, מהמגזר החרדי, שהדיבור על תכנים מיניים מאד לא פשוט עבורה, כך שהיא שבה וטענה שזה לא צנוע.

החוקרת הבהירה כי היא התרשמה שהקטינה חוותה ביער טראומה שהיא לא רוצה לדבר עליה, וכי לאור יכולותיה הקוגניטיביות והמילוליות כפי שהתבטאו בתיאור המתרחש לפני ואחרי האירוע, היה מאד ברור שהיא בוחרת שלא לספר על מה שקרה בתוך היער.

בחקירתה הנגדית הבהירה החוקרת, כי לא היו לה ספקות בנוגע למהימנות הקטינה בתום החקירה הראשונה, אך משום שהיא הרגישה שהקטינה לא רוצה לדבר על התכנים המיניים, לא רוצה לשתף פעולה ולא מרוכזת מספיק כדי לדבר על התכנים המהותיים של החקירה, היא סיימה את החקירה בידיעה שתצטרך לחקור אותה שוב כדי לנסות ולהשלים פרטים, ולכן לא כתבה הערכת מהימנות.

בהמשך, הבהירה החוקרת, כי היא התרשמה שקרו דברים בתוך היער, ושהקטינה נחשפה לתכנים מיניים עם הנאשם, שכן היא תיארה דברים שלא היתה יכולה לתאר אם לא היתה נחשפת אליהם, ושלכך היא התייחסה בהערכת המהימנות, כשכתבה שיש קושי להעריך את הפגיעה המינית.

לשאלות הסנגור הבהירה החוקרת, כי היא העריכה שדברי הנאשם לקטינה "מה יש לך פיפי?", הם מניפולציה ולא שאלה תמימה שמשמעה כפשוטה, מאחר והוא לא רק שאל אותה אם יש לה פיפי, אלא גם נגע בה, כשהקטינה תיארה זאת כאירוע אחד, ועל כן לא ניתן לראות זאת אלא כמניפולציה שעשה כדי לגעת באיבר מינה. לדבריה, אין זה משנה אם הנאשם אמר את המשפט הזה כתגובה לתנועה שעשתה הקטינה, או אף לאמירה שלה שיש לה פיפי, שכן זה עדיין לא מצדיק את הנגיעה באיבר המין, וברגע שהוא גם שאל וגם נגע, מדובר במניפולציה, ולכן היא לא מצאה לנכון לשאול את הקטינה אם היא באמת היתה צריכה לעשות פיפי.

לשאלה אם יתכן שההצעה לאוכל או למשהו מתוק היא הצעה כנה ללא כוונת זדון מצד הנאשם, השיבה החוקרת כי אם זה היה הדבר היחיד, יתכן שהיה מדובר ברצון להציע לה עזרה, אך מדובר בחלק מהדינמיקה המאפיינת ילדים שנפגעו מינית על ידי גורם זר, והידועה מהספרות המקצועית, היינו, הפיתוי שבהצעה לקנות לה משהו מתוק, המניפולציה בהצעה שהוא ייקח אותה, המניפולציה בשאלה אם יש לה פיפי כדי לגעת בה, ותחושות הבושה שלה שמתבטאות באמירותיה שזה לא צנוע. לדבריה, היא לא ניסתה לברר עם הקטינה אם היא באמת היתה רעבה, כי היא לא אמרה שהיתה רעבה, ומאחר ומדובר בחלק ממאפייני הפיתוי.

עוד במסגרת חקירתה הנגדית, ולאחר שהחוקרת העידה כי היא עוסקת בחקירות ילדים מזה כשלוש וחצי שנים, היא נחקרה ארוכות על נסיונה ומומחיותה בתחום, על שיטות ואופן ביצוע החקירה, ואף הופנתה למשפטים שונים מהספרות המקצועית, עליהם התבקשה לחוות דעתה.

לשאלות הסנגור השיבה החוקרת, כי ילדים מתחת לגיל 6-7 הם סוגסטיביים וקלים לשכנוע, ולכן צורת התשאול של חוקרי הילדים צריכה להיות מאד זהירה, כדי שלא תהיה סוגסטיבית. כך למשל, אין לספק לילד במסגרת השאלה מילים או תכנים שהוא יכול לאמץ, אלא לשאול שאלות כלליות יותר, ולהשתמש במלל שהילד השתמש בו. לכן, לדבריה, "שאלות אופציה" הן שאלות שהחוקרים שואלים רק בסוף החקירה, במידה והילד לא השיב לשאלות כלליות יותר ולא מסר מלל מעצמו.

לדבריה, בתחילת חקירת ילד, חוקרי הילדים קודם כל יוצרים קשר עם הילד, מזכירים לו את כללי השיחה, ומבקשים ממנו לתאר אירוע ניטרלי שהוא חווה, ולתארו שלב אחר שלב, עורכים לו אימון זכרון אפיזודי, ובכך מאמנים אותו בצורות תשאול שונות, ומעריכים את יכולותיו להגיב לסוגי תשאול שונים. לדבריה, תחילה שואלים את הילד שאלה פתוחה ונותנים לו לספר הכל במלל פתוח, ולאחר מכן מפרקים את האירוע למקטעי זמן, ומבקשים ממנו לספר על כל חלק בנפרד, והיא אישרה כי הציפיה היא לקבל מהילד אירוע עם התחלה, אמצע וסוף.

החוקרת אישרה, כי ילדים עלולים למסור תשובות שגויות, בשל הדרך שבה הם תופסים את ציפיות המבוגרים מהם, למשל אם אח גדול או אבא של הילד מתשאל אותו, ועלולים להיות מושפעים ממה ששמעו ממקור חיצוני, וכן אישרה כי אם מישהו דיבר עם הילד מספר פעמים מחוץ לחקירת הילדים, ונתן לו אופציות מסוימות, יתכן שהילד ישתמש באמירות

אלו אחר כך. עוד אישרה כי אינטראקציות בין הילד וסביבתו הקרובה, זמן קצר לאחר חשיפת האירוע, יכולות לעצב את האופן בו הילד מבין ומפנים את משמעות האירוע, וכתוצאה מכך יכולות לעצב את הדרך בה הוא מתאר אותו. כן אישרה, כי אם מבוצע תשאול לא מקצועי לילד, והוא נשאל שאלות באופן לא נכון, או באופן שמספק לו מידע נוסף, הדבר יכול לגרום לזיהום החקירה.

לדבריה, זיהום חקירה הינו מצב בו המלל שהילד מוסר מושפע מדברים אחרים, ולא הכל נובע מהחווייה האישית שלו, כאשר הדבר יכול להתרחש כתוצאה מצורות תשאול לא נכונות, או מחשיפה לעדויות אחרות לפני חקירתו, ואם לחוקר יש מידע על חשיפת הילד לתכנים מסוימים, הוא אמור לברר בסוף החקירה אם דיברו איתו על תכנים מסוימים.

עם זאת הבהירה החוקרת, כי גם אם אין לחוקר מידע מוקדם על זיהום החקירה, הרי שבמהלך חקירת הילדים, הוא מנסה לבחון אם עדותו של הילד הושפעה מגורמים חיצוניים, ולרוב אם יש השפעה של צורת תשאול שגויה, של שאלות אופציה שניתנו לילד מחוץ לחקירת הילדים, או של דברים שנאמרו לילד, ניתן יהיה לראות זאת בחקירת הילדים, לדעת כמה מהדברים הגיעו מעולם התוכן הפנימי של הילד או מדברים ששמע בחוץ, ואף ניתן יהיה לנטרל את השפעות החוץ.

החוקרת אישרה, כי קל יותר לזהם עדות של ילד מאשר עדות של מבוגר, מאחר וילדים הם יותר סוגסטיביים וקלים לשכנוע, אך עם זאת הבהירה כי לא כל הילדים הם סוגסטיביים, וכי במהלך חקירת הילד, החוקר מבקש לקבל הרחבה ומידע נוסף סביב האירוע, ובודק את העקביות שלו, כך שאין זה מספיק שהילד יחזור על משפט אותו שמע מאחר.

לשאלה איך ניתן לזהות זיהום בעדות הילד, השיבה החוקרת, כי לרוב החוקרים מבקשים לקבל את כל העדויות שנמסרו בתיק, כאשר מעדויות ההורים ניתן לעיתים ללמוד על צורת התשאול בה הם נקטו עם הילד, ובחקירה יתבקש הילד לספר על השיחה עם ההורה. בנוסף, ציינה כי יש מקרים בהם ניתן לזהות בתוך המלל של הילד שימוש במשפטים של מבוגרים, או בקונוטציות מעולם המבוגרים שילד לא אמור להכיר, ולהבין שהיתה שיחה מקדימה של הילד עם מבוגר, או מקרים בהם יש סכסוך משפחתי המחייב בחינת עניין זה לעומק.

לדבריה, במקרה בו היא מתרשמת, שיתכן ובאופן התשאול הראשוני בעת חשיפת האירוע החקירה זוהמה, לרוב היא תציין שיש קושי בהערכת מהימנות הילד מחשש לזיהום החקירה, ותפרט מדוע היא סבורה כך. עוד ציינה, כי הכל תלוי במידת הזיהום ובמידת פגיעתו בעדות הילד, שכן יש מקרים שמדובר בעניין מינורי שלא השפיע על המהימנות, או מקרים בהם לא מדובר בילד סוגסטיבי, כך שהוא נשאר אותנטי לעדותו ולא אימץ את החלקים המזהמים.

לשאלה אם בחקירת הקטינה היתה אינדיקציה לכך שמישהו שוחח איתה על המקרה, השיבה החוקרת, כי בחקירה הראשונה של הקטינה היא ידעה על כך שהיא נמצאה על ידי מירה ומסרה לה תכנים מסוימים, ואף קיבלה את הודעתה של מירה לפני החקירה. החוקרת אישרה, כי אם היה לה מידע על כך שהקטינה שוחחה עם אחרים על תוכן עדותה, היה עליה לברר איתה את תוכן השיחות שעלולות היו לזהם את עדותה. לשאלת הסנגור, השיבה החוקרת, כי העובדה שהקטינה סיפרה לה בת/8 על המקרה עם הנאשם, בתשובה לשאלה כללית על כך שקרה לה משהו, מבלי שהיא נדרשה להזכיר לה את המקרה לגבי הגיעה להעיד, לא עוררה אצלה סימני שאלה, שכן מדובר באירוע שקרה בסמוך לפני החקירה, שבעטיו הובאה הקטינה לתחנת המשטרה, וכי זה היה מפתיע אותה אם הקטינה לא היתה יודעת במה מדובר.

לגבי הטענה שפניותיה של הקטינה אל האב במהלך החקירה, בטענה שזה לא צנוע לספר, מעידות על כך שהוא כבר

שמע ממנה את הסיפור, השיבה החוקרת כי הפניות של הקטינה אל האב לצורך קבלת אישורו אם לספר משהו שאינו צנוע, אינן מעידות בהכרח על כך שהאב ידע את התכנים עליהם התכוונה הקטינה לספר, ושהיא לא יודעת מה הוא שמע מהקטינה, אם בכלל, או מה הוא שאל אותה, והבהירה כי במהלך החקירה לא היה ברור לה שהקטינה שוחחה איתו על האירוע.

החוקרת אישרה בחקירתה, כי יש חשיבות לעמת את הקטינה עם סתירות ביחס לעדויות אחרות, כדי להגיע לחקר האמת. לדבריה, לפני החקירה הראשונה היא קיבלה את עדותה של מירה, ובחקירות הבאות קיבלה את חקירות הנאשם, אך לא נאמר לה שהיו עדויות נוספות, למשל של הורי הקטינה או של סבתה, ולדבריה, זו אחריות המשטרה להעביר אליה את כל העדויות הרלוונטיות לחקירה. בהמשך, כשנאמר לה שאמה של הקטינה אמרה בהודעתה שהקטינה לא מכירה את המילה "פות", השיבה החוקרת כי היא לא ידעה על כך, וציינה כי גם בפניה הקטינה לא אמרה זאת באופן רגיל, אלא התביישה להגיד את המילה, קודם כתבה ורק לאחר מכן אמרה אותה. להערת בית המשפט לגבי כך שלא מדובר במילה נפוצה, ושהיא גם לא מתיישבת עם השימוש במילה "בולבול" ע"י הקטינה, ולשאלה מדוע לא שאלה את הקטינה על המילה הזו, כדי להסיר חשש לזיהום ולהחדרת המילה מגורם חוץ, השיבה החוקרת כי זה נכון שבמגזר החרדי משתמשים פחות במילה "פות", אך היא לא ייחסה לכך חשיבות באותו זמן, מה גם שלא היו בפניה עדויות כי הקטינה לא הכירה את המילה. לדבריה, יתכן שהיה מקום לשאול אותה מאיפה היא מכירה את המילה ואם מישהו אמר לה אותה פעם, אך היא לא בדקה.

החוקרת נחקרה ארוכות ע"י הסנגור, על מחדלי חקירה ואי ברור שאלות שעלו מעדויות הקטינה. וכך למשל, לשאלה מדוע לא שאלה את הקטינה כיצד אביה מחזיק ומלטף אותה, לאור דבריה למירה שהנאשם החזיק אותה כמו שאבא שלה עושה, השיבה החוקרת כי היא לא ביררה זאת עם הקטינה, מאחר והיא לא אמרה לה זאת בעדותה, אך ציינה כי היא ניסתה לברר למה התכוונה כשאמרה שהוא החזיק אותה כמו שמחזיקים תינוק, אך הקטינה לא הרחיבה. לשאלה מדוע לא ביררה עם הקטינה מה הכוונה בכך שהוא נישק אותה בצורה רגילה כמו שכולם עושים, או מי אלו כולם, השיבה כי היא באמת לא יודעת למה הקטינה התכוונה בדבריה, כי בהתחלה הדגימה משהו עם הלשון ועם הפה, ואחר כך אמרה שזה בצורה רגילה, אך הקטינה לא הרחיבה. לגבי הטענה שבמהלך החקירה השניה נראית הקטינה מחייכת וצוחקת, ולשאלה מדוע לא ביררה עם הקטינה מדוע היא מחייכת, השיבה החוקרת כי היא לא שאלה, אך בסיטואציה אליה הפנה הסנגור, היא כנראה חייכה מאחר והחוקרת שאלה אותה אם בא לה ללכת, וסוף סוף נגמרה החקירה והיא יכלה ללכת, והוסיפה כי חיוך יכול לנבוע גם ממבוכה.

בהקשר זה יצוין, כי בשלב בו נשאלה החוקרת למה לא שאלה את הקטינה אם היא באמת היתה רעבה כשהנאשם הציע לה לאכול, הבהירה החוקרת כי לאחר שהקטינה חשפה את הדברים ומסרה מידע מהותי על פגיעה מינית, היא החלה לאבד סבלנות בחקירה, כך שהיא היתה צריכה לנסות להוציא ממנה את הפרטים הכי מהותיים לגבי הפגיעה במעט הזמן שנשאר לה עם הקטינה, ולא ראתה רלוונטיות בשלב זה בברור שאלות שוליות. לדבריה, גם בחקירות הבאות היו עניינים מהותיים יותר לחקירה, כמו הפתקים שכתבה הקטינה, אך הקטינה כבר לא שיתפה איתה פעולה. החוקרת שללה את טענת הסנגור כי היא חיפשה רק מידע שיפיל את הנאשם, והבהירה כי היה לה חשוב יותר לברר את התכנים המהותיים שהקטינה העלתה מעצמה.

לשאלה מדוע לא ביקשה לערוך שחזור עם הקטינה במקום בו נמצאה ע"י מירה, השיבה החוקרת כי הקטינה לא רצתה לספר על מה שקרה ביער, וכל הזמן נזהרה שלא לדבר על כך, ולדעתה אם היו לוקחים אותה ליער, למקום בו אירעה

הטראומה, זה היה גורם לה לנזק נפשי, לדבריה, היא רואה קודם כל את טובת הקטינה, וגם אם הקטינה היתה אומרת שהיא מוכנה ללכת לשם, דעתה לא היתה משתנה. לגבי טענת הסנגור שיתכן והמקום הוא לא כמו שהקטינה תיארה, השיבה החוקרת כי היא לא שמעה שיש סתירה בין תיאורה של הקטינה לבין המקום בו נמצאה לפי דברי מירה, ואם היא היתה חושבת שיש סתירה, היא היתה צריכה לשקול שוב את טובת הקטינה אל מול טובת החקירה. עוד ציינה, כי מדובר בילדה שבחקירה השניה שאלה למה היא צריכה אותה עוד פעם, ובחקירה השלישית התלוננה על כך שהיא שוב קראה לה, אשר ברור שהיא רוצה שיניחו לה, כך שברור שזה לא לטובתה לקחת אותה למקום בו בוצעה הפגיעה ולחקור אותה שם.

לגבי העובדה שבחקירה הראשונה, הקטינה דיברה על האירועים עם הנאשם בלשון נקבה, השיבה החוקרת כי היא לא רואה זאת כבלבול בין זכר לנקבה, אלא כסוג של ניתוק רגשי שהקטינה יצרה בינה לבין הפוגע ומהחוויה שהיא חוותה, כאשר כשהיא דיברה בלשון נקבה היא דיברה למעשה על המונית, כמעין הנפשה למונית, ולא התבלבלה ודיברה על הנהג בלשון נקבה, מה גם שלאחר מכן היא עברה לדבר על הנאשם עצמו בלשון זכר.

לגבי החקירה השלישית העידה החוקרת, כי חוקרת המשטרה יצרה איתה קשר ואמרה שהקטינה כתבה בבית דברים לגבי נגיעה בבולבול, ולכן היא קיבלה צילום של הדפים וחזרה לחקור אותה על כך. החוקרת הסכימה שנסיבות כתיבת הדברים מאד חשובות לחקירת הקטינה, ושאלה אמה של הקטינה מסרה משהו לגבי הנסיבות, המשטרה היתה אמורה להעביר לה את זה, אך טענה כי לא הועבר לה דבר פרט לדפים עצמם.

לדבריה, המילים "**בולבול זה לא קשור**" שכתבה הקטינה, לא מעידות בהכרח על כך שזה לא קשור לענייננו ולא קרה, אלא יתכן שהיא התכוונה לכך שהיא לא מבינה למה הוא נגע בבולבול וזה לא נראה לה קשור. עם זאת ציינה, כי היא לא מבינה מה פירוש המילים, כי הקטינה לא הסכימה להרחיב על כך ולשתף איתה פעולה, כך שזה יכול להיות קשור להרבה דברים. בהמשך, לשאלה אם יתכן שהקטינה המציאה את הסיפור של הבולבול מדמיונה או שהיא אירוע אחר שקשור לבולבול, השיבה החוקרת שכל האפשרויות קיימות.

לשאלות הסנגור השיבה החוקרת, כי היא ביקשה מהקטינה לספר על הדברים שכתבה, אך היא לא יכולה לשאול אותה אם קרה לה משהו עם מישהו אחר, ולהעלות בפניה אופציה כזו, כי זה תשאול סוגסטיבי, וציינה כי אם הקטינה היתה מרחיבה ומספרת על העניין, היא היתה צריכה לבדוק מתי זה קרה, איך זה משתלב עם הסיפור הקודם, ולמה היא לא סיפרה על כך קודם. עם זאת לדבריה, אין מדובר בהכרח בסתירה עם עדותה הקודמת, שכן הקטינה מסרה תיאורים מפורטים על מה שקרה לפני הכניסה ליער ואחריו, ומההתחלה לא רצתה לשתף בתכנים המיניים, מה שהקשה על הבנת הפגיעה המינית, כך שיתכן שהיה בנוסף עניין עם הבולבול, עליו היא בחרה שלא לספר לה, והוציאה זאת רק על הכתב בבית.

עדותה של החוקרת עשתה עליי רושם אמין ומקצועי, ולאור הסבריה, וכן לאור הקושי שבשיתוף הפעולה מצד הקטינה, לא מצאתי ממש בטענות הסנגור בדבר מחדלי חקירה, ולא מצאתי כי יש בהם כדי להשפיע על הערכתי את עדות הקטינה, או כדי להקים ספק בדבר אשמתו של הנאשם (לעניין "מחדלי חקירה" ע"י חוקר ילדים, והאינטרסים המנוגדים המיוחדים לחקירות ילדים, ראו עניין כהן, ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.14) וע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.15)).

ד. טענות ההגנה בדבר זיהום עדות הקטינה

לטענת הסנגור בסיכומיו, גרסתה הראשונית של הקטינה, כפי שנמסרה למירה בסמוך לאחר האירוע, לא כללה מעשים מיניים, והיא אף מתיישבת עם עדות הנאשם בדבר מעשים תמימים שבוצעו ללא כל כוונה מינית, כאשר רק בחקירת הילדים, לאחר שנפגשה עם אביה ושהתה עמו מספר שעות, נולדה אותה גרסה. לטענתו, בזמן שחלף עד לחקירת הקטינה ע"י חוקרת הילדים, אבי הקטינה שוחח איתה, כאשר סביר כי לאור התיאור של חטיפה למקום מרוחק, הבאתה ליער והצעת עוגיה, נדלקו אצל האב נורות אזהרה שהיא נפלה טרף לפדופיל, ועל כן הוא דובב אותה בסדרה של שאלות שאת תוכנן אפשר רק לדמיין, בדרך שאינה מתיישבת עם כללי התשאול של ילדים, כך שיתכן שבשלב זה זיהם את עדותה.

עוד טען, כי מעדות אמה של הקטינה עולה, כי הקטינה לא הכירה את המילה "פוט" לפני האירוע, כך שהעובדה שהיא חזרה על מילה זו פעמים רבות במהלך חקירתה, מעידה על זיהום העדות. לדבריו, מאחר וחוקרת הילדים לא נחשפה לעדויות של ההורים, היא כלל לא ביררה את האפשרות שבוצע זיהום של עדות הקטינה.

עוד העלה הסנגור טענות לגבי אופיו והתנהגותו של האב כעולה מעדות חוקרת הילדים, טען כי כנראה מסיבה זו ויתרה המאשימה על עדותו, כי הוא ניסה לסחוט את הנאשם בתמורה לעדות מטעם ההגנה, וכי המנעות המאשימה מהעדתו מהווה כשל ראייתי שאמור לשמש לטובת ההגנה.

לאחר שעינתי בכל חומר החקירה ושמעתי את עדויות העדים, לא מצאתי ממש בטענות הסנגור, ולא מצאתי ראיות לכך שעדותה של הקטינה זוהמה, או שאינה אותנטית.

מחומר החקירה עולה כי מירה התקשרה למשטרה ביום 2.12.12 בשעה 15:27, כי בשעה 16:28 הגיע אבי הקטינה לתחנת הדלק בנחשון, לקח את הקטינה ואמר שיגיש תלונה במשטרת אשדוד (ת/25), ובשעה 19:07 החלה חקירת הילדים הראשונה של הקטינה בתחנת המשטרה באשדוד (ת/7, ת/8). אם כן, במהלך כשעתיים וחצי הקטינה אכן שהתה במחיצת אביה, ולא ידוע על מה הם דיברו.

מת/7 עולה, כי הקטינה ואביה המתינו לבואה של חוקרת הילדים לתחנה, וכי כשהיא הגיעה נמסר לה שהקטינה היתה חסרת סבלנות ויצאה עם אביה לקנות אוכל, ולאחר מכן כשחזרו הקטינה סירבה להיכנס לחקירה, רצתה לצאת לנחשון, והאב הפציר בה להכנס "כדי שיתפסו את הנהג מונית, שלא יעשה עוד דברים לילדות אחרות", כך שסביר כי הם דיברו מעט על האירוע.

עוד ציינה החוקרת בת/7, כי במהלך החקירה האב כתב דברים על דף, ובשלב מסוים הפעיל הקלטה במכשיר הטלפון הנייד שלו, אך הפסיקה מיד כשנתבקש, ובת/11 ציינה כי במהלך החקירה השניה ניסה האב לעודד את הקטינה מספר פעמים לדבר, למרות שנתבקש שוב ושוב שלא לעשות כן.

בחקירתה הנגדית של חוקרת הילדים, לשאלה אם האב התערב בחקירת הקטינה, השיבה החוקרת כי הוא רק עודד אותה לדבר. לשאלה מדוע לא ניסתה להשאר לבד עם הקטינה, הפנתה החוקרת לכך שהיא פנתה לקטינה פעמיים במהלך החקירה הראשונה ושאלה אם אפשר לתת לאב לצאת, אך הקטינה לא הסכימה, והיא כיבדה את החלטתה. לדבריה, היא לא הסבירה לאב לפני החקירה שאסור לו להקליט, אלא רק שאסור לו להתערב או לדבר בחקירה, והיא

מעולם לא נתקלה בהורה שניסה להקליט חקירה, אך אמרה שהיא לא ניסתה לברר איתו מדוע ניסה להקליט את החקירה, וציינה כי היא ראתה שהוא לחץ על הקלטה, ומיד באותו רגע ביקשה שיכבה את ההקלטה והוא כיבה. בהמשך, השיבה החוקרת כי היא לא ביקשה שיהיה מלווה אחר לקטינה בחקירה השניה, ולא ביקשה שהמנהלת שהגיעה איתם תכנס עם הקטינה, שכן לדבריה, היא ביקשה מהקטינה להכנס לבד, וכשהיא לא הסכימה שאלה את הקטינה עם מי היא רוצה להכנס והקטינה בחרה באביה.

לדבריה, ההעדפה היא שהורי הילד לא יהיו נוכחים בחקירה, מאחר ולפעמים ילדים מתקשים לדבר על תכנים, בעיקר תכנים מיניים, ליד ההורים, אם כי יש מקרים בהם ילדים מרגישים יותר בנוח בנוכחות בן משפחה. לדבריה, בענייננו, מאחר ומדובר בילדה מהמגזר החרדי, היא העדיפה שהאב לא יהיה נוכח, אך הקטינה סירבה להכנס לבד בשתי החקירות, וביקשה להיכנס עם אביה שהיה איתה. עוד ציינה החוקרת, כי האב אמר שהקטינה מאד קשורה ומחוברת אליו, ונראה היה שלקטינה יש קשר מיוחד איתו והיא חשה בנוח איתו, ולכן היא לא בדקה אופציה אחרת.

עם זאת ציינה החוקרת, כי להערכתה דברי האב לקטינה בעת ששכנע אותה להכנס לחקירה הראשונה, שעליה להכנס כדי שיתפסו את נהג המונית ושהוא לא יעשה דברים לילדות אחרות, והעובדה שהקטינה הבינה שהיא צריכה להכנס כדי לדבר על משהו שקרה לה עם נהג המונית, לא השפיעו על תוכן החקירה, וכי היא לא חושבת שהאב הביע עניין מיוחד שיתפסו את נהג המונית, אלא רק ניסה להגיד לקטינה שיש לה אחריות להכנס לדבר, כדי שזה לא יקרה לילדים אחרים.

יצוין, כי צפיה בדיסק החקירה הראשונה (ת/8) מעלה, כי אבי הקטינה כמעט לא התערב בחקירה, רוב החקירה הוא יושב ללא תזוזה, גם בשלבים הראשונים בהם הקטינה שתקה וכמעט שלא שיתפה פעולה, ובחלק מהחקירה אף יושב כשגבו כמעט מופנה אל החוקרת והקטינה. גם כאשר החקירה הגיעה למעשים המיניים, כשהקטינה החלה לזוז בחוסר נוחות, פנתה אליו מספר פעמים, לחשה באוזנו ושאלה אותו אם לספר כי זה לא צנוע, האב כמעט ולא התערב, אלא השיב לה בחצי פה שרוצים לעזור לה או שהיא צריכה לספר את האמת, נראה מאד שפוף, וכלל לא נראה כי הוא מדרבן את הקטינה להעיד, או כי הוא בעל מוטיבציה להפליל את נהג המונית או להעצים את האירוע.

במאמר מוסגר יצוין, כי בחקירה השניה האב היה יותר מעורב וניסה יותר לדובב את הקטינה, אולם, מדובר בחקירה בה הקטינה כמעט ולא שיתפה פעולה עם החוקרת, אשר התקיימה כשבוע לאחר שמסרה את הפרטים המהותיים הרבים ביותר בחקירתה הראשונה.

גם צפיה בהתנהגותה של הקטינה עצמה בחקירה הראשונה (ובוודאי שבחקירות שלאחריה), סותרת את התזה של הסנגור כי עדותה של הקטינה זוהמה ושונתה בעקבות שיחותיה עם אביה, שכן ניכר בבירור מהדיסק כי הקטינה היתה נבוכה מאד, התחמקה מלספר לחוקרת על המעשים המיניים ועל מה שקרה ביער, התביישה והתחבטה מאד אם לספר זאת, רצתה שהחקירה תסתיים (כאשר לכל אורך החקירה הראשונה היא ביקשה מאביה לסיים את החקירה וללכת), והיא לא נראתה כמי שהושפעה ע"י אחר להעצים ולהרחיב את הפגיעה בה, או כמי שהיתה להוטת להפליל את הנאשם במעשים מיניים שלא ביצע, או לנדב מידע בעניין זה, אלא בדיוק להיפך.

לגבי השימוש של הקטינה במילה "פוט", ועל אף שהחוקרת לא ביררה עמה מנין היא מכירה את המילה, שאינה נראית שגרתית בעיקר בחינוך החרדי, וכן על אף סברתה של האם כי היא לא מכירה את המילה, הרושם העולה מצפיה בדיסק הוא שהשימוש שעושה הקטינה במילה הוא שימוש טבעי, והיא אף כתבה אותה, והסבירה לאחר מכן כיצד ואיפה הנאשם

מישש אותה שם.

ראוי לציון, כי ההתרשמות הכללית מעדותה של הקטינה היא שלא מדובר בקטינה סוגסטיבית, שסביר שתאמץ מילים או משפטים שנאמרו לה ע"י אדם אחר, אלא ניכר כי מדובר בילדה נבונה ובוגרת, שכאמור התאמצה מאד לדייק בדבריה, שדאגה לתקן את החוקרת בנקודות מסוימות, ולא התרשמתי כי היא היתה מספרת דברים שלא חוותה ושנאמרו לה ע"י אדם אחר, בעיקר כאשר ניכר היה כי אמירת הדברים קשה לה מאד.

למעלה מן הנדרש יצוין, כי בפסיקה נדונה שאלת זיהום החקירה והשלכתה על עדות הילד, ונקבע כי גם כאשר הוכח זיהום חקירה, אין בכך בהכרח כדי להביא לפסילת העדות, וכי גם במקרה כזה יש לבחון את אמינות הגרסה לגופה, לאור נסיבות המקרה, ובשים לב לעוצמת הזיהום ולאפשרות שהוא השפיע על תוכן העדות (ראו, עניין כהן ועניין סץ-שם דובר בפגיעה בילדי שכונה שלמה, שהובילה לאווירת פאניקה וחרדה, לחילופי מידע, שמועות ורכילויות בין התושבים, וכן בעניין קובי-שם מורתה של הקטינה שמעורבת בצורה מהותית בתיק, נכחה עם הקטינה בחקירה, יצאה עמה החוצה באמצע החקירה, ולאחר חזרתן החלה הקטינה להעיד באופן שוטף).

עוד יצוין, כי הסנגור הגיש את הודעתו של האב במשטרה (נ/1), כאשר ההודעה מעידה על העדר מוחלט של רצון מצד האב להפליל או להעצים את האירוע, אלא דווקא נסיון למזער. וכך, למרות שהודעתו של האב נמסרה לאחר חקירת הילדים, ביום האירוע בשעה 20:11, הוא לא סיפר דבר על תוכן שיחותיו עם הקטינה, או אפילו על הדברים ששמע מהקטינה במהלך חקירת הילדים. יתרה מכך, בניגוד לדברי עדים אחרים, האב סיפר כי הקטינה היתה במצב רוח טוב כשהיא ראתה אותו, שהיא נראתה בסדר גמור, ולגבי המראה וההתנהגות שלה אמר שהכל נראה רגיל אצלה.

גם מעדותה של אמה של הקטינה עולה, כי במשך הימים שחלפו לאחר המקרה, האב לא סיפר אפילו לה על פרטי האירוע כפי ששמע בחקירת הילדים (עד כדי כך שבקשת המשטרה לערוך בדיקה רפואית לקטינה מאד הפתיעה אותה), וכך גם עולה מעדות הסבתא.

בנסיבות אלו, קשה לייחס לאב את זיהום החקירה, כטענת הסנגור.

זאת ועוד, קשה להתייחס לטענות הסנגור בנוגע לזיהום החקירה, אותן ביסס בעיקר על הנחות וסברות בנוגע לאב, על הסקת מסקנות מרחיקות לכת מויתור המאשימה על עדותו, ועל טענות שלא הוכחו בדבר נסיונו של האב לסחוט את הנאשם בתמורה לעדותו.

יצוין, כי ב"כ המאשימה ויתרה על עדותו של האב כבר בישיבת ההוכחות הראשונה, כאשר עיון בנ/1 יכול להסביר מדוע היא סברה כי עדותו אינה יכולה להוסיף לראיות התביעה (אם כי בדיעבד הסתבר כי בויתור זה ויתרה המאשימה למעשה על ראיה הקשורה בבקבוק המים של הקטינה, שלא הוכחה בשל כך, ושמבחינה פוטנציאלית יתכן והיתה מתקבלת כראיית סיוע).

כידוע, כאשר המאשימה מוותרת על עד המופיע ברשימת עדי התביעה, ההגנה רשאית לזמנו ולרוב יתאפשר לה לחקור בחקירה נגדית. האב אכן זומן כעד הגנה, התייצב בבית המשפט והמתין מספר שעות, אך בסופו של דבר החליט הסנגור שלא לחקרו. אין ממש בטענה כי הדבר נובע מכך שהעד ניסה לסחוט את ההגנה, שכן כאמור, הסנגור יכול היה לחקור

אותו בחקירה נגדית, לעמתו עם טענותיו ולנסות להוכיח את חוסר מהימנותו, אך הוא בחר שלא לעשות כן, ומחדלו זה לא יכול לרבוץ לפתחה של המאשימה.

ה. לסיכום פרק זה

ממכלול הנימוקים שהבאתי לעיל, לרבות התרשמותי מצפיה בעדות הקטינה בדיסקים שתיעדו את חקירות הילדים, וכן לאור התרשמות חוקרת הילדים כפי שהובאה בפניי על נימוקיה, מצאתי את עדות הקטינה לגבי האירוע כולו אמינה מאד, ועל אף שהתרשמתי כי היא גילתה טפח והסתירה טפחיים, בכל הנוגע למעשים המיניים שבוצעו בה, התרשמתי כי המעשים עליהם סיפרה אכן קרו.

גרסת הנאשם

במסגרת עדותו, תיאר הנאשם בפרוטרוט ובאריכות יתר את קורות חייו, לרבות עניינים שאינם קשורים ולו בעקיפין לענייננו. בין היתר תיאר הנאשם את מערכת יחסיו עם אשתו לשעבר, עזיבתו את הארץ, וחיו עם חברתו לשעבר ולאחר מכן עם חברתו הנוכחית בויאטנם, והגעתו לישראל בשנת 2014, לצורך טיפול רפואי בפריצת דיסק קשה בה לוקה. במהלך עדותו, ניכר היה כי הנאשם הינו אדם מגמתי ומניפולטיבי, אשר הפנה כל העת לאופיו הטוב ועזרתו לזולת וניסה להרחיב בתיאוריו ולהציג עצמו באור חיובי, והרושם הוא כי בתיאוריו הארוכים בנושאים שוליים, הוא ניסה למעשה להקדים ולגייס את בית המשפט להאמין בהמשך לגרסתו העיקרית לאירועים (חוסר נסיונו עם ילדים, העדר הכרות עם כבישי הארץ, הסיבה שבגינה הקדים את הטיסה בחזרה לויאטנם וכיוצ"ב).

על אף שעדותו של הנאשם היתה ברובה עקבית ואחידה, עוד מחקירותיו במשטרה, וכמעט ולא נמצאו סתירות בין אמרותיו השונות (למעט מספר עניינים שיפורטו בהמשך), מצאתי אותה כלא אמינה, וכעדות הרצופה תמיהות וסתירות פנימיות.

בעדותו הראשית העיד הנאשם, כי הוא הגיע ארצה בשמחת תורה במצב רפואי קשה, במשך כחודש הוא היה כמעט מרותק למיטה, עבר טיפולים פיזיותרפיים והמתין לניתוח, ובמקביל ניסה להסדיר לחברתו ויזה כדי שתגיע ארצה, ובסופו של דבר, מצבו הרפואי השתפר והרופא החליט לחכות עם הניתוח ולעקוב אחר מצבו, ובשלב זה הוא החליט לשכור מונית, לצאת להתאווור ולהתפרנס, ועבד כנהג מונית במשך כשבועיים עד ליום האירוע. לדבריו, עוד בהיותו בויאטנם הוא רכש כרטיס טיסה הלוך ושוב, לתקופה של כחודשיים, וכבר בתחילת אותו שבוע הוא רצה להקדים את הטיסה, מאחר וחברתו התייאשה מעניין היוזה והיתה ממש עצבנית, והוא רצה להפגיעה, אך זה לקח לו מספר ימים, ובסופו של דבר ביום חמישי (יומיים לאחר האירוע-ג.ש.), הוא הצליח להשיג את חברת התעופה וביקש להקדים את הטיסה למוצאי שבת, כשמדובר בהקדמה של כשבוע מהמועד המקורי.

לשאלה לגבי יום האירוע, העיד הנאשם שוב באריכות על מעשיו טרם נסיעתו לאשדוד, טען כי בסמוך לשעה 11:00 הוא קיבל מתחנת המוניות פניה, ונסע לאסוף נוסע מירושלים לאשדוד, ולדבריו, מאחר והוא לא גר בארץ מספר שנים ואינו מכיר את כל המקומות, הוא נעזר בג'י.פי.אס, והוריד את הנוסע בכתובת באשדוד בשעת צהרים. לטענת הנאשם, לאחר שהוריד את הנוסע, הוא הלך לתדלק, החליט להסתובב קצת בעיר ולנסות לקבל נסיעות באשדוד, בשלב מסוים עצר

ליד מאפיה וקנה לעצמו בורקס או משהו בדומה, נסע מעט במונית, ונדמה לו שהיתה לו נסיעה פנימית קצרה של גברת שעצרה אותו ברחוב, ואז מצא את עצמו מגיע לכיכר, שאחריה היתה תחנת אוטובוס ובה הרבה אנשים יחסית, והוא החליט לעצור ליד התחנה, בתקווה לאסוף נוסע.

לדבריו, בשלב זה הוא הביט מהחלון וראה **"ילדה זרוקה על הרצפה במין חול ומין גינה משולבת במדרכה וזה נראית מלוכלכת ומוזנחת"**, עם בגדים קצת מלוכלכים, **"היא היתה ממש מפולשת באדמה, בחול הזה"** וזה נראה לו מוזר כי היו שם ספסלים ותחנה ליד, ולכן הוא פנה אליה, שאל אותה **"למה את זרוקה על הרצפה, מה את עושה פה? למה את לא הולכת הביתה?"**, והיא ענתה בקול חלש ובצורה לא ברורה, שהיא מחכה להסעה, וגם אמרה משהו על אבא, הוא שאל אותה למה היא מלוכלכת, למה היא זרוקה על הרצפה ולא יושבת על הספסל, והיא לא ענתה. ואז הוא שאל אם הכל בסדר איתה, אם היא צמאה או רעבה, והיא ענתה שהיא רעבה, והוא שגדל על ערכים של נתינה ועזרה לזולת, מתוך רחמים אמר לעצמו שייקח אותה, ימצא מקום לקנות לה משהו לאכול, ויחזיר אותה חזרה למקום, ואמר לה שתבוא והוא יקנה לה לאכול, והיא ללא היסוס הסכימה, לקחה את התיק, פתחה את הדלת מלפנים ונכנסה.

לדברי הנאשם, הוא לא מכיר את אשדוד, והחליט לנסוע לעשות סיבוב ולמצוא מקום לקנות לה אוכל, אך כשהחל לנסוע ישר לא מצא שום חנות, פנה ימינה בכביש וראה שהוא מגיע לכביש ראשי, הסתכל שוב ולא מצא חנויות לממכר אוכל, ולאחר עוד דקה ראה שהוא נמצא על הכביש הראשי לכיוון היציאה מאשדוד צפונה, כביש שהוא זוכר מנסיעות בעבר. לדבריו, בשלב זה הוא החל לשאול את הקטינה איפה היא גרה, איך קוראים לה, באיזו כיתה היא לומדת, שיחת חולין בנסיון להרגיעה, ואז אמר לעצמו שהיא בטח גרה בסביבה, והוא יכול פשוט לקחת אותה הביתה, הוא שאל אותה איפה היא גרה והיא השיבה בגמגום **"יבנה, גן יבנה"**, הוא כבר היה לכיוון היציאה מאשדוד ושאל כמה זמן הנסיעה לביתה, והיא אמרה לו שמשוהו כמו 10 דקות, ואז הוא החליט לצאת מאשדוד ולקחת אותה, ובינתיים נתן לה עוגיה שהיתה לו ברכב והיא אכלה ושתתה. לדבריו, לקראת היציאה מאשדוד הוא ביקש ממנה את הכתובת המדויקת שלה כדי להכניס לג'י.פי.אס, אך היא לא ידעה מה להגיד, השתתקה והחלה לגמגם והוא לא הבין **"מה העניין שלה"**, הוא לא ידע מה לעשות, היה כבר קרוב למחלף לכביש 4, אשקלון תל אביב, שאל שוב מה הכתובת והיא לא אמרה לו, והוא המשיך ישר **"פשוט מתוך סוג של בררת מחדל"**. לדבריו, הוא לא מכיר את האזור, אך היא אמרה לו שני מקומות שונים, כשבדיעבד נאמר לו שיש כ-20 דקות נסיעה בין יבנה לגן יבנה, ובסופו של דבר הוא המשיך ישר, יש שם כביש מהיר חדש, ללא שלטים, והקטינה הסתכלה בשקט על הנוף והוא חשב שאולי היא מכירה את הדרך, הוא שאל אותה אם היא מכירה את הנוף או את הדרך הזו, אך היא לא ענתה, רק הסתכלה ובהתה, והוא המשיך לנסוע לכיוון מזרח, שאל שוב לגבי הכתובת והיא לא ענתה, נכנסה לסוג של הלם שהוא לא יודע להסביר, ומאחר ואין לו נסיון עם ילדים, הוא לא ידע מה לעשות, ולאחר כעשר דקות נסיעה הוא הגיע לצומת שבה יש פניה ימינה לבאר שבע ושמאלה לכיוון בית שמש וירושלים, הוא שוב פנה ב**"סוג של בררת מחדל"** שמאלה, המשיך לנסות לדלות מהקטינה אינפורמציה אך היא שתקה, ולאחר כדקה או שתיים היא החלה לבכות, והוא עצמו נלחץ, ניסה להרגיעה, אמר לה שהכל יהיה בסדר ושהוא ייקח אותך הביתה, ואז הוא שאל אותה לראשונה מה הטלפון של אמה או של אביה, אך היא בכתה ולא נתנה לו טלפון או כתובת, והוא נלחץ ולא ידע מה לעשות, הוא נקלע למצב שהוא לא יודע איך לטפל בו ומה לעשות, ואחרי עוד כעשר דקות הם הגיעו לצומת נחשון, כשהיא בוכה והוא נכנס לפניקה ואיבד עשתונות, ובלי כל מחשבה פנה ימינה בצומת נחשון, תוך שהוא מנסה לדובב אותה ולקבל ממנה מספרי טלפון. לדבריו, הוא אמר לעצמו שהוא חייב לעשות לסיפור הזה סוף, נסע עוד כמה דקות ואז החליט, שכשהוא יראה ישוב עם בתים הוא יעצור וינסה לקבל עזרה מאנשים, ואז ראה מולו בתים והחליט לנסות ולעצור ליד איזה בית, הוא פנה ימינה לאיפה שהוא חשב שנמצא הישוב, ועצר באיזו תחנת אוטובוס.

לדבריו, הוא עצר את הרכב, היה נסער לגמרי, הקטינה היתה לידו בוכה ולא מדברת, ובנסיון נואש אחרון להרגיע את הקטינה, הוא קירב אותה אליו, חיבק אותה ונישק אותה על לחיה ואמר שתרגע, שהכל יהיה בסדר, שהוא יתקשר להוריה וייקח אותה הביתה, אך היא שתקה והמשיכה לבכות, הוא הסתכל החוצה ולא ראה אנשים בסביבה, יצא מהרכב וניסה להבין איך לפתור את הבעיה, היה בלחץ מוחלט, הקטינה יצאה אחריו ונעמדה לידו בוכה, והוא התכופף אליה, חיבק אותה שוב וניסה להרגיעה, החזיק אותה כמו אבא, אך זה לא עזר, ולאחר כחצי דקה, הוא עזב את הקטינה, חזר לרכב, ניסה לחשוב מה לעשות, היה בבלק אאוט ולא תפקד. לדבריו, הקטינה גם חזרה ומשום מה פתחה את הדלת מאחור ולקחה את התיק שלה, הוא לא יודע למה, והלכה לכיוון המקום בו הם עמדו קודם, הוא אמר לה שתעמוד באזור התחנה, ואינו יודע איך מצא את עצמו פשוט מסתובב עם הרכב ונוסע מהמקום, מתוך פניקה, לחץ ופחד, והוא מאד מצטער עד היום על כך שנסע והשאיר אותה שם.

עוד טען הנאשם, כי המקום בו מירה אמרה שמצאה את הקטינה, זה בדיוק אותו מקום בו הוא השאיר אותה. הנאשם הכחיש מכל וכל שלקח את הקטינה ליער, וטען כי כל האזור מיוער, ושיכול להיות שאחרי שהוא נסע הקטינה מפחד הלכה לכיוון העצים ואחר כך חזרה. לדבריו, כשהם יצאו מהרכב, הם התרחקו ממנו מטרים ספורים ועמדו בצד הכביש, ולא נכנסו לדרך העפר שמגיעה לעצים.

הנאשם שלל את הטענה שהוא נגע באיבר המין של הקטינה, וטען שבמגע שלו איתה לא היתה שום קונוטציה מינית, אם כי ציין **"דבר אחד אני זוכר שאני קירבתי אותה אליי, אולי בלי משים אולי יד אחת היתה על הגב אולי יד אחת היתה על האחוריים שלה, אבל בלי שום קונוטציה, אני עצמי בקושי יכולתי לזוז, קירבתי אותה אליי בשביל לחבק אותה, לנסות להרגיע אותה"**, והדגים חיבוק בשתי ידיים, האחת באזור הגב והשניה מתחתיה.

לדבריו, בעת הנסיעה הקטינה ישבה במושב הקדמי, וכשהם נעצרו הם היו במקום 3-5 דקות בלבד.

לגבי הטענה שהוא כיבה את מכשיר המוניתקס, השיב הנאשם כי בשעתו לימדו אותו שלחיצה על כפתור מכבה את המסך ולחיצה של עוד 2 שניות מכבה את המכשיר עצמו, וזה היה קורה הרבה, על בסיס יומיומי שהמכשיר כולו היה נכבה להם או שקורות תקלות אחרות, כך שביום האירוע הוא כנראה כיבה את המכשיר בלי כוונה, כי הוא משתדל לכבות את המסך כשהוא לא זקוק למכשיר, והדליק אותו כנראה כשהוא הגיע. בהמשך כשהוצג לו סרטון לגבי תפעול המוניתקס, שצולם ע"י נהג אחר (נ/3), השיב הנאשם כי זו הדרך שמנהל התחנה לימד אותו להפעיל ולכבות את המכשיר.

לשאלה מדוע הוא לא התקשר למשטרה כשעזב את המקום, השיב הנאשם כי הוא היה במצב של הלם מוחלט, ועל כך יעיד המעשה שעשה, כשהשאיר את הקטינה במקום, ושבדרך לירושלים, הוא התחיל להרגע, והחליט להקשיב לרדיו ולשמוע אם ידווחו על ילדה שהלכה לאיבוד או משהו דומה, ואם היה דיווח כזה, הוא היה מדווח.

בחקירתו הנגדית חזר הנאשם באופן כללי על אותה גרסה.

כאמור, הרושם הכללי שעלה מאופן מסירת עדותו של הנאשם, התשובות הארוכות באופן מוגזם ומעט מדוקלם, הנסיון המתמיד להציג עצמו באופן חיובי, התשובות המעובדות, תוך סיכום חומר החקירה והפניה לדברי עדים אחרים בחקירותיהם, לא היה אמין. נוסף לכך, ונוסף לשקרים שמסר הנאשם בחקירתו (כפי שייסקר בהמשך בסוגיית הסיוע),

מצאתי כי גם תוכנה של העדות אינו אמין ואינו סביר.

וכך, על מנת להסביר מדוע הקטינה משכה את תשומת לבו של הנאשם, ניסה הנאשם להעצים את מראה המוזנח הבולט לעין, דאג לתאר אותה (לאורך כל אמרתיו ובחקירתו הנגדית) כמי שהיתה זרוקה והתפלשה בחול (בחלק מהאמרות אף טען שמדובר בבוב), במקום שהוא לצד הכביש ולא במגרש משחקים, והיתה מאד מלוכלכת ומוזנחת, באופן שממש הדאיג אותו וגרם לו לרצות לעזור לה. בחקירתו הנגדית טרח הנאשם אף להעיר כי מעבר לכך שאכן התברר לו שהיא היתה רעבה ושלא באו לאסוף אותה, הרי שהתברר בדיעבד גם שמשפחתה מטופלת ברווחה.

עם זאת, כאמור, הקטינה עמדה על כך שהיא יושבה על המדרכה ולא באזור החולי (שלפי דיסק ההובלה ת/10 מצוי מאחורי הספסל, בין המדרכה לכביש), ואף הראתה לחוקרת את הציור שציירה על המדרכה. זאת ועוד, מצפיה בדיסק ת/8, שעות רבות לאחר האירוע, כאשר הקטינה לבשה את אותם בגדים, היא לא נראתה מלוכלכת או מוזנחת במיוחד.

הנאשם לא הצליח להסביר בחקירה נגדית ארוכה, מדוע החליט לאסוף את הקטינה ברכבו כדי לקנות לה אוכל, בידעו כי היא ממתנה להסעה, ומדוע אם הוא ריחם עליה מאחר והיא רעבה, הוא לא נתן לה עוגיה שהיתה לו ברכבו או לא נסע לבדו לקנות לה אוכל. לטענתו, יתכן שהוא פעל בלי לחשוב עד הסוף, אך הוא לא יכל להשאיר ילדה במצוקה שאמרה לו שהיא רעבה, וקיווה שקניית האוכל תאריך רק כמה דקות. בשלב זה, הנאשם גם סתר את עצמו באמרו שהוא לא הלך לבדו לקנות לה אוכל, מאחר ולא ידע לאן לנסוע, לא ידע אם יש חנות קרובה, או איך לחזור למקום מאחר והוא לא מכיר את אשדוד, ובאותה נשימה טען שהוא פשוט אמר שהוא ייקח את הקטינה לקנות לה אוכל ויחזיר אותה למקום, כי הוא לא תכנן לנסוע רחוק וכי אם מדובר בנסיעה קצרה של דקה או שתיים, הוא היה יודע איך לחזור. לשאלה נוספת מדוע היה צריך לנסוע עם הקטינה ברכב, אם לא תכנן לנסוע רחוק, השיב הנאשם **"למה לא?... כי אני לא ראיתי בזה שום עניין, איפה בדיוק הבעיה?"**.

הנאשם גם לא הצליח להסביר כיצד לא מצא מקום לקנות לקטינה אוכל. לטענתו, הוא אמנם עצר קודם לקנות לעצמו בורקס, אך זה היה במרחק של מספר קילומטרים והוא לא ידע איך לחזור לשם. לשאלה מדוע אם הוא לא מכיר את אשדוד, הוא לא חיפש באינטרנט פיצה או פלאפל באשדוד, השיב הנאשם כי הוא השתמש בתוכנת ניווט ישנה יחסית, ולשאלה מדוע לא חיפש בגוגל, השיב כי הוא היה בנהיגה, כי לא חשב על כך באותו רגע, חשב שייסע דקה בלי לחפש מראש, וכשלא מצא חנויות ליד הכביש, כבר שינה את קו המחשבה והחליט לקחת אותה הביתה.

הנאשם גם לא הצליח להסביר מדוע כשראה שהקטינה לא מסרה לו את כתובתה, אלא השיבה לשאלותיו כי היא גרה ב"יבנה, גן יבנה", והם עדיין היו באשדוד, הוא לא החזיר אותה למקום ממנו אסף אותה 5 דקות קודם, וענה לשאלות התובעת בתשובות עמומות ולא ברורות, טען כי כיום הוא סבור שאולי היא לא נתנה לו את הכתובת של ביתה, מאחר והיא היתה צריכה להגיע באותו יום לסבתה, וכי הוא היה בטוח שהיא תתן לו את הכתובת, ובשלב שהבין שמשהו לא בסדר הוא כבר הגיע לכביש הראשי שיוצא מאשדוד. לשאלה מדוע בשלב הזה הוא לא חזר לאשדוד, השיב הנאשם כי זה כביש מהיר חדש שהוא לא מכיר, והוא לא ראה יציאות או שלטים. לשאלה למה לא הפעיל ג'י.פי.אס, השיב כי מדובר בכביש חדש שאפילו לא מופיע בג'י.פי.אס שלו, אך לשאלה כיצד אם כך הוא הגיע לאשדוד, השיב כי כשהוא בא מכיוון ירושלים הוא נסע גם על פי שלטים. עם זאת, לשאלה אם הוא לא ידע לחזור לאשדוד או לא ניסה, השיב הנאשם כי הוא לא ניסה לחזור לאשדוד, כי קיווה שהקטינה תתן לו את הכתובת, וכך היה לאורך כל הדרך.

גם כשתיאר את השלב בו הקטינה היתה בלחץ והחלה לבכות, בפניה לכיוון ירושלים, לא הצליח הנאשם להסביר מדוע בשלב זה הוא לא הסתובב וניסה להחזירה לאשדוד, מסר תשובות סותרות, טען תחילה כי הוא התכוון להחזירה הביתה, לאחר מכן אמר שכבר לא זכר את מיקום בית הספר מאחר והוא לא מכיר את אשדוד, כשנשאל מדוע לא נסע לתחנת המשטרה באשדוד או לרחוב הראשי באשדוד, השיב כי הוא עצמו נלחץ והיה במצב של איבוד עשתונות, ובהמשך אמר כי הוא כלל לא חשב בשלב זה לחזור לאשדוד, ומאחר והוא כבר התרחק, לא ראה סיבה לחזור לשם.

הנאשם גם לא הסביר מדוע לא עצר בתחנת הדלק בצומת נחשון, אלא טען כי בשלב הזה הוא כבר היה בפניקה, כי הקטינה כבר בכתה כ-10-6 דקות.

לטענתו, הוא פנה ימינה לצומת נחשון בלי מחשבה ובלי הגיון, אלא בגלל שהבין שמשהו לא בסדר ושהוא חייב מיד לעצור, ולכן עצר כמה דקות לאחר מכן, כשדבריו המחשבה ההגיונית האחרונה שהיתה לו זה לחפש מקום ישוב, ולפגוש אנשים שאולי יעזרו לו לצאת מהבעיה. לשאלת בית המשפט מדוע אם כך לא עצר ליד בתים וביקש עזרה, השיב כי הוא פנה ימינה, אך בדיעבד התברר שזו לא הכניסה לישוב. לשאלה מדוע לא חזר וניסה למצוא את הכניסה לישוב שראה כדי לעצור ליד בתים, כפי שטען שרצה, חזר הנאשם על תשובתו, ובסוף אמר כי הוא פשוט נעצר באותה נקודה כ-20 מטרים לאחר הפניה וזה מה שקרה, ושאלו לו הסבר. לאחר מספר רב של שאלות הוסיף, כי הוא עדיין היה ליד כניסה לישוב, והוא קיווה שאם הוא יעצור, יעצור לידו מישהו שיעזור לו.

בחקירתו הנגדית, שלל הנאשם מכל וכל את הטענה שהוא הציע לקטינה ממתק ולא אוכל. לגבי הטענה שהקטינה אמרה באופן עקבי כי הוא הציע לה ממתק, וכך אמרה גם למירה, השיב כי הוא הבין גם מעורך דינו שיתכן ובגלל שרצו להוביל את הקטינה לכיוון מסוים של עבירת מין, אז הובילו אותה במחשבה לכיוון הזה, אך הוא יודע שהציע לה לאכול. עוד טען שגם חוקרת הילדים אמרה שאפשר לכוון ילד קטן לכיוון מסוים, גם לגבי הפרשנות המינית של המגע שלו, כשבפועל הוא רק חיבק אותה על מנת להרגיעה.

לשאלה מתי הוא חיבק את הקטינה ונישק אותה, השיב הנאשם כי רק בסוף הנסיעה, כשהוא עצר, פעם בתוך הרכב ופעם מחוץ לרכב. לדבריו, היא ישבה לידו, והוא קירב אותה אליו, הצמיד אותה וחיבק אותה כדי להרגיעה, ואישר כי יתכן שהוא נגע בישבנה, אך ללא קונוטציה מינית. בהמשך אמר כי יתכן ונגע בישבנה מבלי משים כשקירב אותה אליו, ולשאלה מה גרם לו לחשוב על כך, השיב כי כשאמרו לו שהיא אמרה שהוא נגע באיבר המין שלה הוא ניסה לחשוב איך זה יכול להיות, ולכן הוא מספר מה שהוא עשה, ואולי אחר כך היא פירשה זאת בצורה אחרת.

לשאלה אם הוא חשב שזה מקובל שהוא יחבק ילדה אותה לקח מעיר אחת לעיר קרוב לעיר אחרת, השיב כי הוא לא הצליח להרגיעה בדיבורים, אז זה הדבר היחיד שנותר לו לעשות, ובאותו רגע זה נראה לו כמו הדבר הנכון לעשות, אך זה לא עבד. לשאלה למה אם כן עשה זאת שוב, השיב כי הם יצאו החוצה, היא נעמדה לידו, והוא ירד לגובה שלה וחיבק אותה, כי ניסה בכל דרך אפשרית להרגיעה, ומאחר והוא איבד עשתונותו, הוא לא חשב בצורה הגיונית. לשאלה למה הוא גם נישק אותה, השיב שהוא נישק אותה על הלחי שוב ללא מחשבה, ובאופן אינסטינקטיבי.

הנאשם שלל את הטענה שהוא עבר למושב האחורי של הרכב, ואת הטענה שעשה בה מעשים מגונים, כמפורט בכתב האישום, טען כי לא עשה דבר בעל קונוטציה מינית, וכי מדובר רק בתיאוריות שנבנו בעקבות זה שהוא השאיר את הקטינה במקום. עוד טען, כי **"דרך אגב אם חס וחלילה לרגע אני הייתי יודע שאולי אני עשיתי איזה שהוא פשע**

מה היה מונע ממני אם אני רציתי לברוח מעונש... מה היה מונע ממני לנסוע הביתה, לארוז מזוודה, לנסוע לשדה התעופה, לקנות את הכרטיס הראשון שיוצא מהארץ ולברוח באותו רגע."

בהמשך, לשאלת בית המשפט איך בדיוק הוא חיבק את הקטינה לפני שהוא יצא מהרכב, השיב הנאשם כי שניהם ישבו במושב הקדמיים של הרכב, הוא הסתובב אליה וניסה לקרב אותה אליו כדי לחבק אותה, ויתכן שבשלב זה הוא הוריד את חגורת הבטיחות. לשאלה אם אופן החיבוק היה זהה בתוך הרכב ומחוץ לרכב, השיב הנאשם **"שוב, פה היא היתה היא עמדה ממש היא היתה עומדת"**, והסביר שכוונתו היא בתוך הרכב. לשאלה אם היא עמדה בתוך הרכב, השיב הנאשם **"תביני, אני גבוה והיא היתה יושבת אז אני כביכול כאילו הקמתי אותה בשביל לנסות לחבק אותה. אז יצא מצב שהיא עומדת כנראה עם הרגליים שלה על המושב והפנים שלה היו בגובה הפנים שלי, פחות או יותר, שוב, באתי בשביל לחבק, הכל מה שהיה לחבק, להרגיע, נישקתי אותה על הלחיים, אני לא זוכר אם נישקתי אותה בצד אחד וזה. בזה נגמר העניין, זה משהו שנמשך כמה שניות"**. לדבריו, בחוץ זה היה דומה, אבל שניהם עמדו, והוא התכופף וירד למצב של **"קצת כריעה"**, ואישר כי בשתי הפעמים הם היו פנים אל פנים. יצוין, כי הנאשם חזר על דברים אלו גם בחקירתו החוזרת.

לגבי מכשיר המוניתקס, טען הנאשם בחקירתו הנגדית, כי בדיוק כשהוא חצה את צומת אשדוד, חברתו התקשרה אליו בסקיפ אך הוא לא ענה לה, כי היה עסוק בנסיון לקבל כתובת מהקטינה, וכדקה לפני כן או אחרי כן הוא כיבה את מסך המוניתקס, כשזה היה בערך 15 דקות מהרגע שהקטינה עלתה לרכב. לדבריו, הוא לא התכוון לכבות את המכשיר, כי חיכה לקבל נסיעה מהחברה, אך במשך היום הוא נוהג לכבות את המסך כשהוא לא זקוק לו, מה שקורה למעשה ברוב שעות היום, שכן כשהוא מכבה את המסך המכשיר נשאר דולק, ואם מתקבלת הודעה הוא נדלק והוא יכול לראות את ההודעה, עוד טען כי קרה לו גם בעבר שכיבה את המכשיר בטעות במקום את המסך.

הנאשם אישר כי בבוקר האירוע מכשיר המוניתקס עבד ללא כל בעיות.

לשאלת בית המשפט אם הוא הדליק את מכשיר המוניתקס באותו יום אחרי האירוע, השיב הנאשם כי עשה זאת רק כשהגיע לירושלים, לאחר שהוא חזר לעצמו. לשאלה אם הוא זוכר שבעצם הדליק את המכשיר ולא רק את המסך, השיב הנאשם כי הוא לא זוכר את זה, ולכן גם לא ידע שבכלל כיבה אותו. עם זאת, אישר הנאשם כי כשמדליקים את המכשיר, לוקח לו יותר זמן להדלק מחדש מאשר כשמדליקים רק את המסך. לגבי הטענה שאם כך הוא היה צריך להבחין בזה שהמכשיר היה כבוי, שינה הנאשם את גרסתו ואמר שהוא הבחין בזה אבל לא ידע לקשר את זה לכך שהוא כנראה כיבה אותו בתחילת האירוע. לדבריו, הרבה פעמים קורה שהכבלים לא תקינים, והמכשיר לא נטען והוא פשוט נכבה כי הסוללה נגמרת. בחקירתו החוזרת, אישר הנאשם כי כשהמסך רדום הוא נדלק מחדש מיד עם הלחיצה על הכפתור, כשהמכשיר כבוי צריך ללחוץ על הכפתור יותר חזק, לוקח לו זמן להדלק, וכי הם נדלקים בצורה שונה. בשלב זה אמר הנאשם כי הוא שם לב בירושלים שהוא הדליק את המכשיר, אבל לא הבין שהוא כיבה אותו בטעות בתחילת הנסיעה, ולכן גם התבלבל בחקירה ולא הבין על מה החוקרת מדברת כשאמרה לו שהוא כיבה את המכשיר.

לגבי הטיסה, טען הנאשם בחקירתו הנגדית כי כרטיס הטיסה המקורי שלו לויאטנם היה ליום 13.12.14-14.12.14 לערך, אך הוא הקדים את הטיסה למוצאי שבת (6.12.14-ג.ש.). לשאלה מתי הוא התקשר לחברה כדי להקדים את הטיסה, השיב כי הוא רצה כבר מיום ראשון להקדים את הטיסה, ניסה להשיג את החברה בטלפון כמה ימים ולא הצליח, אך רק ביום חמישי בבוקר, יום מעצרו, הוא הגיע לנתב"ג והחליף את הכרטיס. לדבריו, לאחר שהקדים את הטיסה, הוא

התקשר לבעל המונית ואמר לו שיחזיר לו את המונית באותו יום, ושקודם ייסע להחזיר את המונית ואת המכשיר לתחנת המוניות, ושם נעצר ע"י השוטרים.

ראיות סיוע

על פי הפסיקה, ראיית הסיוע אמורה לעמוד בשלוש דרישות בסיסיות:

1. לנבוע ממקור נפרד ועצמאי מהראיה הטעונה סיוע.
2. לסבך או לפחות לנטות לסבך את הנאשם בביצוע העבירה.
3. להתייחס לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין הצדדים.

עוד נקבע בפסיקה, כי הסיוע הדרוש לעדותו של קטין בפני חוקר ילדים, במקרה בו הקטין לא העיד בבית המשפט, צריך להיות מהותי ולא סיוע טכני בלבד. אך יחד עם זאת, נקבע כי משקלה של ראיית הסיוע עומד ביחס הפוך למשקלה של הראיה הטעונה סיוע, כך שכל שלעדות העיקרית ניתן משקל רב יותר, כך ניתן להסתפק בראיית סיוע בעלת משקל נמוך יותר.

עוד נקבע, כי ראיית הסיוע אינה חייבת להתייחס לכל פרט מפרטי האירוע, או לכל העובדות השנויות במחלוקת, ודי אם היא מתייחסת לפרט מהותי אחד, ולנקודת מחלוקת אחת ובלבד שמדובר בעובדה מהותית.

בנוסף, נקבע כי ראיית הסיוע יכולה להיות מורכבת ממקבץ ראיות העונות יחד על שלוש הדרישות, ומכוחן המצטבר של אותן ראיות.

יצוין, כי בפסיקה ענפה ורבה, מצאו בתי המשפט כראיות סיוע, בין היתר, ראיות על מצבו הנפשי של קרבן עבירת מין לאחר ביצוע העבירה, ראיות לגבי שקרי נאשם, ראיות לגבי התנהגות מפלילה של נאשם, וכן הודאה מסויגת של נאשם.

(ראו למשל, ע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.15), ע"פ 8631/13 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.16), עניין סץ, וכן י.קדמי על הראיות חלק ראשון (2009) עמ' 263-329).

בעניינו, כאמור יריעת המחלוקת אינה כה צרה כפי שניסה הסנגור לטעון, ואינה מתייחסת רק למעשים המיניים עצמם, אלא היא כוללת בנוסף את כוונתו של הנאשם לחטוף את הקטינה לשם ביצוע עבירת מין, ואת כוונתו המינית במהלך ביצוע המעשים המיניים.

לנקודות מחלוקת אלו מצאתי מספר רב של ראיות סיוע, וראוי לציין, כי לאור משקלה הסגולי הגבוה של עדות הקטינה,

די היה גם בראיות סיוע פחותות במשקלן. אמנם לא נמצאו ראיות סיוע לכל נקודות המחלוקת (למשל לגבי מקום ההתרחשות בתוך היער), אך כאמור, אין צורך בסיוע לכל אחת מנקודות המחלוקת, ודי באלו שנמצאו כדי לסייע לעדות הקטינה בכללותה.

א. עדויות בדבר מצבה הנפשי של הקטינה

במסגרת עדויות התביעה, הובאו בפני עדויות של מספר עדים אשר ראו את הקטינה לאחר האירוע, ואשר העידו על מצבה הנפשי הנסער, וכאמור מדובר בראיות היכולות לשמש כסיוע במחלוקת בדבר עצם ביצוע עבירות המין.

וכך, **בעדותה של מירה**, זו העידה על כך שנסעה ברכבה ביום האירוע, בסמוך לשעה 15:00, ביציאה ממושב תרום בדרכה לבית שמש, כאשר לפתע ראתה ילדה מבוהלת, לבושה במדי בית ספר דתי, עם תיק גדול על הגב, רצה לאמצע הכביש מה "**פתח של היער**", וצועקת "**הצילו, תעזרי לי, תעזרי לי, תעצרי. בבקשה תעצרי**". לדבריה, הקטינה נראתה ממש מבוהלת, שיערה היה אסוף בקוקו, אך מפוזר, חולצתה מחוץ לחצאית, היא בכתה בהיסטריה, ולא הפסיקה להגיד לה "**תצילי אותי, תעזרי לי, תצילי אותי**". לדבריה, היא הכניסה את הקטינה לרכב, נסעה מעט ופנתה ימינה כדי לא לעמוד באמצע הכביש, עצרה בתחנת אוטובוס ביציאה מהמושב, והחלה לשאול את הקטינה מה קרה ומה היא עושה שם, וזו שבה ואמרה את המילה "**מונית**" ו"**בית ספר**", תוך כדי שהיא ממש בוכה, ולא ניתן היה להבין אותה. מירה העידה כי היא ניסתה להרגיע את הקטינה, ביקשה שתסביר לה לאט מה קרה, ותוך כדי הבכי וההיסטריה, הקטינה קצת נרגעה והחלה לספר לה על האירוע.

לאחר מכן תיארה מירה כי התקשרה למשטרה, וחיכתה עם הקטינה בצומת נחשון להגעת המשטרה ולאחר מכן המתינה איתה עד להגעת אביה, על מנת שלא תלחץ.

בשחזור שנערך למירה (ת/1), אמרה העדה דברים דומים, ובין היתר ציינה כי הקטינה בכתה בכי היסטרי עם דמעות.

גם **השוטר דורון צברי** העיד, כי בהגיעו לצומת נחשון, בעקבות הודעתה של מירה למוקד 100, הוא פגש את מירה והקטינה, כאשר הקטינה היתה ליד מירה, נראתה מבוהלת והחלה לבכות כשראתה אותו, ונראתה כמי שעברה טראומה. לדבריו, בהמשך הוא הצליח להשיג את אביה של הקטינה בטלפון, הסביר לו את המצב בתמצית וביקש ממנו להגיע למקום, וכשהוא הגיע, הקטינה רצה לכיוונו וניכר היה שהיא נרגעה.

בעדותה של סבתה של הקטינה י.ש. זו מסרה כי בעת שמירה התקשרה אליה כדי לעדכנה שמצאה את הקטינה, היא ביקשה לדבר עם הקטינה, הקטינה דיברה איתה, פרצה בבכי, ואמרה שהיא רוצה לבוא אליה. לדבריה, בערב, כשהקטינה ואביה הגיעו לביתה, היא אמרה לקטינה שהיא התגעגעה אליה, ושאלה אם היא רוצה שהיא תכין לה משהו לאכול, והקטינה חיבקה אותה, בכתה ואמרה לה "**סבתא, אני לא רוצה כלום, את המתנה הכי טובה שאני קיבלתי היום**", ולאחר מכן, במקלחת סיפרה לה על הנגיעות המיניות, כפי שפורט לעיל.

לדבריה, בערב האירוע הקטינה היתה סגורה, עצובה מאד ותשושה, היו לה נדודי שינה, והיא לא רצתה לישון לבד, כאשר מדובר בקטינה שהיתה לרוב מאד שמחה, פעילה וערנית, וכיום היא יותר סגורה וחששנית, ופחות שמחה. בחקירה

החוזרת ציינה הסבתא, כי היא לא רצתה לפתח את הנושא עם הקטינה, בגלל ההשפעה שיש לכך על הקטינה, אשר עד היום יש לה סיוטי לילה, נדודי שינה ופחדים נוראיים, היא נזכרת באירוע, אומרת שהיא לא רוצה לישון, ופחדת שהוא יבוא.

מעדות אמה של הקטינה מ.ב. עולה, כי ביום האירוע, בסמוך לשעה 23:00, הקטינה חזרה הביתה לאחר ששהתה במשטרה ובבית הסבתא, היא נכנסה לחדר, לא רצתה לדבר, היתה מאד סגורה, מתוחה ועצבנית, ומיד ניגשה למכשיר האיפון של האם כדי להרגע ולחפש תכניות ילדים.

עוד ציינה האם, כי מאז האירוע הקטינה מתקשה לישון בלילה, לא מוכנה לישון לבד, פוחדת מאחר ואין שער בבית, מדמיינת שחותכים את החלון בחדר בו היא נמצאת ושבים לחטוף אותה, ולא נרגעת גם כשמסבירים לה שזה לא אפשרי. לטענתה, לפני האירוע הקטינה היתה הולכת לישון בשעה 20:00, והיום היא לא רגועה ולא מוכנה להיות לבד בחדר אפילו לדקה.

בחקירתה הנגדית, שללה האם את הטענה שהתיאור שתיארה את מצבה של הקטינה שונה מזה שנמסר לגורמי הרווחה (כעולה ממשפטים בודדים שנחשפו ע"י בית המשפט לעיון ההגנה, מתוך תיק הרווחה), שם דובר רק על רגישות לתגובות הסביבה וילדי בית הספר ביום חשיפת האירוע בתקשורת, ועל כך שלאחר קבלת תמיכה מהאב ומהמסגרת, הקטינה כיום בסדר. לדבריה, היא לא שוחחה עם העו"ס שכתבה את הדברים, ואולי בעלה דיבר איתה, אך התיאור האמור אינו משקף את המציאות, שכן מיום האירוע ועד היום הקטינה לא בסדר, מתקשה לישון ומצויה בחרדות, כפי שתיארה, אם כי אמרה שהיא לא דיווחה על כך לשירותי הרווחה וכי מאז האירוע היא לא נפגשה עם שירותי הרווחה.

בעדותה של המורה ב.ס. זו העידה כי הקטינה היא ילדה חכמה ופקחית מאד, חברותית ומקובלת בחברה, אך קצת מופנמת וביישנית, כאשר למחרת האירוע האב מסר לה שהקטינה בסדר ויש לה מצב רוח טוב, וגם היא דיברה עם הקטינה והיא נשמעה לה בסדר. עם זאת, ציינה המורה כי לאחר האירוע הקטינה חיפשה יותר את קרבתה, הרגישה צורך לגשת אליה בכל עניין, חיפשה את המגע והחיבוק שלה, קצת חששה והתביישה שאולי כולם מסתכלים עליה ומדברים עליה, הדימוי העצמי שלה ירד והיא היתה זקוקה לחיזוק הבטחון, וגם תפקודה בלימודים ירד קצת.

בחקירתה הנגדית אישרה המורה, כי בהודעתה השניה במשטרה, היא אמרה שלא ראתה משהו חריג בנוגע להתנהגות של הקטינה, אך הבהירה כי זאת מאחר והחוקר נתן לה דוגמאות של הרטבה בכיתה, או נגיעות בעצמה, והיא אמרה שלא ראתה דברים כאלו, אך ציינה כי כן ראתה שינוי בהתנהגותה, שהתבטא בצורך בחיבוק ותמיכה, בבושה ובחששה לגבי מה שידברו עליה.

כל הראיות האמורות מצביעות על מצוקה נפשית של הקטינה וסערת רגשות קשה מיד לאחר האירוע, ואף תקופה ארוכה אחריו.

אמנם, צודק הסנגור, כי ראיות אלו אינן בהכרח מעידות על כך שיש שבועה בקטינה עבירות מין, וכי חלק נכבד מגילויי המצב הנפשי הקשה יכול לנבוע גם מהטראומה של נטישתה במקום מרוחק ממקום מגוריה, ואולם נראה לי כי כאשר מצרפים לכך את התנהגותה של הקטינה במהלך חקירת הילדים, ניתן להבין כי מצוקתה הקשה של הקטינה נובעת מהמעשים המיניים דווקא.

וכך, התנהגותה של הקטינה בחקירת הילדים, באופן בו סיפרה באופן שוטף ופתוח את כל סיפור החטיפה, דילגה על תיאור מה שהתרחש ביער, ולבסוף סיפרה על כך תוך גילוי מצוקה קשה, תזוזות רבות במקום, הכנסת העט לפיה ופירוקו, פעם אחר פעם, ההתחבטות הקשה אם לספר כי "זה לא צנוע", גם היא יכולה לשמש כסיוע לענייננו, ולהבהיר כי המצוקה הנפשית של הקטינה אינה נובעת אך מהשאתה ביער. התנהגות כזו של ילד במסגרת חקירת ילדים התקבלה כראיית סיוע למשל בעניין קובי.

ב. הודאה מסויגת של הנאשם

על פי הפסיקה, במקרים בהם נאשם נותן הודיה מסויגת, היינו מודה בעובדות מסוימות שיש בהן להוכיח את אשמתו, אך מוסיף להן הסבר הנוטל מהן את אופיין המפליל, הכלל הוא כי יש לראות בהן כשטר ושובר לצידו, כך שאם בית המשפט אינו נותן אמון בהסבר "פג כוחו של השובר ולא נותר אלא השטר לבדו, שכוחו עמו, לשמש ראיית סיוע במקום שנדרשת ראיה כזו" (י.קדמי, שם בעמ' 290, וכן ע"פ 677/84 שמש ואח' נ' מדינת ישראל, פד מא(4), 33).

בענייננו, כאמור, הנאשם הודה כי הוא חיבק את הקטינה חיבוק אבהי תוך הצמדתה לגופו ונישק אותה על לחייה כדי להרגיעה, אך טען כי לא היתה במעשיו כל כוונה מינית.

כאמור, בהודעותיו ובעדותו בפניי הוסיף הנאשם כי כשחיבק את הקטינה, יתכן וידו נגעה בישבנה בלי כוונה, ובסיום חקירתו הנגדית, לשאלות בית המשפט, אף טען כי בשלב בו הם היו ברכב, כשהוא חיבק את הקטינה, הוא הרימה כך שהיא ממש עמדה על מושב הרכב כשפניה אליו.

גם אם אתעלם בשלב זה מעדותה של הקטינה, ולפיה מעשיו של הנאשם היו רבים וחמורים יותר מאלו בהם הודה (הנגיעה והמישוש של איבר מינה, תוך הורדת הגרביים והכנסת הלשון לפיה), הרי שעדותו של הנאשם בנוגע לכוונתו ולתמימותו במהלך כל האירוע, לא היתה אמינה עליו, ואיני יכולה לקבל את הטענה שאפילו חלק ממעשיו נעשו באופן "אבהי" ותמים.

בפסקי דין רבים נדון טיבו של המעשה המגונה, ונדחו טענות לגבי תמימותו של המעשה או לגבי העדר כוונה לגירוי, סיפוק, או ביזוי מיניים, תוך קביעה, כי לרוב תלמד הכוונה ממכלול המעשים, מאופיים ומנסיבות ביצועם.

וכך, בע"פ 6255/03, פלוני נ. מדינת ישראל, פד נח(3), 168, נקבע לעניין המונח "מעשה מגונה":

"המבחן הוא "מבחן אובייקטיבי, מעשה שעל פניו קיים בו אלמנט מגונה על-פי השקפות החברה בה מתבצע המעשה", או: "מעשה, אשר יש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר על-פי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של האדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע"... במקומות אחרים מדברים בתי-המשפט, למשל, על מעשים "שהינם, במהותם, מגונים ואשר עשייתם לא הומרצה על-ידי מניע הנחשב בעיני האדם הממוצע ככשר או כמצדיק את מעשה התקיפה".

בעש"מ 6713/96 - מדינת ישראל נ' בן אשר, פד נב(1), 650, נקבע:
עמוד 35

"מהי התנהגות בעלת אופי מיני? ברור שלא כל קשר בין שני המינים נושא אופי מיני: מחמאה, שיחה על נושא מיני, מגע גופני, ואפילו חיבוק או נשיקה, לא בהכרח יש להם אופי מיני. הכל תלוי בטיב היחסים שבין שני הצדדים, בנסיבות ובהקשר. בדרך כלל ברור מן הנסיבות וההקשר אם יש, או אין, להתנהגות אופי מיני. לעתים אין זה ברור. עם זאת, כפי שנאמר לגבי פיל, אף שקשה להגדיר אותו, כשוראים אותו, אין קושי לזהות אותו.

עוד נקבע בע"מ 6737/02, מדינת ישראל נ' זקן, פד נז(2), 312:

"דעתי היא כי בנסיבות מסוימות, גם מעשה הנראה לכאורה תמים כשהוא לעצמו, יקיים את היסוד ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר בו הוא בוצע ומכלול נסיבות העניין, שוללים את אופיו התמים ופוגעים בערך המוגן באיסור...

מכל מקום, השאלה האם המעשה בוצע "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", תיבחן על רקע טיבו של המעשה, ההקשר בו בוצע ומכלול נסיבות העניין".

ובע"פ 5757/00, פלוני נ' מדינת ישראל (2.10.00):

"מחשבותיו וכוונותיו של נאשם נלמדות בדרך של הסקת מסקנות מן העובדות שהוכחו, תוך בחינתו במאזני סבירות והגיון. בחינה כזאת מחייבת את המסקנה כי המעשים שעשה המערער בבתו אין לייחס להם משמעות תמימה ואין לראות בהם מעשים של "צחוק", כפי שאמר בעדותו, שאין להם משמעות מינית".

ולענייננו, בהתחשב בגילה הצעיר מאד של הקטינה, בעובדה שהנאשם הינו גבר מבוגר, זר לה, אשר באמתלת שווא שייקח אותה לביתה, לקח אותה למקום מרוחק מאד מביתה, מקום נטוש המצוי בקרבת יער, לא ניתן לקבל את הטענה שחיבוקה באופן של הצמדתה לגופו, תוך העמדתה על מושב הרכב (כך שהשכל הישר אומר כי גם אם מימדיה קטנים, ראשה אינו נמצא מול ראשו, אלא חזה או איבר מינה), תוך שידו האחת אולי נוגעת בישבנה, ותוך מתן נשיקות (גם אם על הלחיים), הינו מעשה תמים.

אם כך, לאור מכלול הנסיבות ולאור אמות מידה אובייקטיביות של האדם הסביר, הרי שגם המעשים בהם הודה הנאשם מהווים מעשה מגונה, ולאחר שהסברו התמים של הנאשם נדחה ונמצא על ידי כלא אמין, ניתן לראות בהודאה זו כראיית סיוע משמעותית לעדות הקטינה.

ג. שקרי נאשם

על פי ההלכה הפסוקה, שקרי נאשם יכולים לשמש כראיית סיוע מספיקה, ואולם יש לבחון שקרים אלו ואת הסיבה להם בצורה זהירה.

בע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פד לו(2), 826, נקבע כי מסקנתו של בית המשפט לפיה עדותו של נאשם היא בלתי אמינה, כלשעצמה, אינה יכולה להוות סיוע, אלא אם שקרי הנאשם מתבטאים בהכחשת עובדות מוגדרות

שקיומן מוכח על-ידי ראיות אחרות, או בהמצאה כוזבת של מערכת נתונים, ומצביעים על רגש אשמה ועל רצון להרחיק עצמו מן העבירה. על כן נקבע בפסיקה, כי על מנת ששקרי נאשם ישמשו עדות מסייעת כנגדו, יש צורך בהיות השקר ברור, מהותי ולא בענין פעוט ערך, נובע מזדון ומתוך כוונה להעלים את האמת מפני בית המשפט, מוכח מתוך עדות עצמאית ולא מתוך העדות הטעונה סיוע, וכזה הקשור בעבירה ולא מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לבירור האשמה (ראו גם ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.14)).

בענייננו, כפי שציינתי לעיל, מסר הנאשם גרסה שקרית ולא אמינה בנוגע לסיבת לקיחתה של הקטינה במוניתו, וניסה להציגה באופן תמים. כאמור, על פניה, גרסת הנאשם לא עשתה עליו רושם אמין, והוא לא הצליח לספק הסברים מספקים לתמיהות ולסתירות הפנימיות שעלו ממנה, לא הצליח להסביר מדוע לקח את הקטינה כשידע שהיא ממתנה להסעה, מדוע לא הלך לקנות לה אוכל אלא לקח אותה איתו, כיצד לא מצא מקום לקנות לה לאכול, מדוע החליט לנסוע לביתה כשלטענתו היא לא מסרה לו את הכתובת, מדוע נסע לכיוון ירושלים כשלפי גרסתו הוא ידע שהיא גרה ביבנה או בגן יבנה, מדוע אם נסע בצורה אוטומטית הוא פנה בצומת נחשון לכיוון בית שמש ולא המשיך לירושלים, מדוע לא עצר בתחנות דלק שהיו בדרכו, מדוע כשבכתה לא החזיר אותה לכיוון אשדוד, ומדוע עצר ליד הכניסה ליער צרעה (כך לפחות לשיטתו) במקום להמשיך לכיוון מושב תרום, כשלטענתו חיפש יישוב בו יוכלו לסייע לו. בנוסף, לא ניתן כל הסבר סביר לעובדה שבסופו של דבר נסע הנאשם עם הקטינה מרחק של כ-35 ק"מ, נסיעה שארכה למעלה מ-25 דקות (כעולה מעדותו של השוטר קובי פלג), מבלי שלקח אותה לאכול או לביתה, כפי שטען שהתכוון לעשות.

בהקשר זה יש לציין, כי מצפיה בדיסק ההובלה וההצבעה שנערכה לנאשם ביום 5.12.14 (ת/22), נראה כי הנאשם גם מסר דיווח שקרי בנוגע לתנאי הדרך, וכי הוא התאים את גרסתו לראיות שנגלו לעיניו. וכך, בעת הנסיעה באשדוד, ניכר היה כי הנאשם זיהה מיד את הפניה ימינה לרחוב בני ברית המוביל ליציאה מאשדוד לכיוון צפון, ואף אמר שהוא פנה באופן טבעי ימינה כי זה הכביש הראשי, ושהוא מכיר את הכביש הזה מהעבר כמוביל ליציאה מהעיר, עובדה שאינה מתיישבת עם רצונו לקנות לקטינה משהו לאכול בשכונה, ולהחזירה למקום. במהלך השחזור נראית בבירור ברחוב בני ברית משמאל פיצריה (דקה 28:07), ומרכז מסחרי של אזור התעשייה הקלה באשדוד (דקה 29:32), ובשלב זה בו הרכב עצר ברמזור, והנאשם היה מודע לכך שהשוטר מצלם את הבניינים, התאים הנאשם את עדותו וטען כי הוא כבר שאל אותה לכתובתה ורצה לקחת אותה הביתה, וכי לא חשב לחזור חזרה מאחר והם כבר התרחקו. עוד עולה מהדיסק, כי לאחר הפניה לצומת נחשון, שם לטענתו הקטינה כבר בכתה והיתה היסטורית והוא כבר החליט לעצור ולמצוא פתרון, ניתן היה לראות בבירור את תחנת הדלק משמאל (דקה 05:15 לקובץ השני בדיסק) ואף ניתן לראות כי הדרך למושב תרום ארוכה למדי, כאשר לפניו מצויים מספר יישובים לצד הדרך, דבר העומד בסתירה לטענתו כי כבר בפניה לנחשון הוא החליט לעצור כדי להרגיע את הקטינה ולחפש עזרה.

עוד ראוי לציין בהקשר זה, כי בת/8 מסרה הקטינה תיאור מפורט וחי של מכשיר הג'י.פי.אס במונית של הנאשם, כשלדבריה **"יש לו משהו כזה, את מכירה את זה את הענק הזה שהוא מראה לו איך ללכת, הוא אומר לו פנה שמאלה, פנה זה, הוא מראה לו משהו כזה ענק איפה הוא הולך... כאילו טאבלט, משהו כזה. טאבלט הוא ענק... כמו טלפון ענק"**, ולשאלת החוקרת מה היא ראתה בתוך הטאבלט הזה השיבה הקטינה **"ראיתי כזה כל מיני ציורים כאלה, ראיתי שביל אדום ושביל צהוב והוא הלך בשביל האדום"** (עמ' 15 ש' 8-24), ואף אמרה דברים דומים בת/12 בעמ' 7 ש' 7. תיאור חי זה, שמהווה ידיעת פרט מוכמן, עומד בסתירה גמורה לטענות הנאשם כי הוא לא הפעיל את מכשיר הג'י.פי.אס במהלך הנסיעה (אף לא כדי לחפש את הדרך ליבנה או לגן יבנה), או כי הוא נסע באופן אוטומטי מבלי לחשוב, ועצר באופן אוטומטי במקום אקראי.

שקר בולט יותר של הנאשם נובע מטענתו כי הקטינה לא ידעה לומר לו את כתובתה (ואף אמרה לו שני מקומות ישוב מרוחקים זה מזה), כשלבדבריו, בשלב זה הם עדיין היו בתוך אשדוד, והיא היתה רגועה, לא היתה בפניקה, לא בכתה, תקשרה איתו ואף השיבה על שאלות כלליות על עצמה.

מעדותה של מירה עולה, כי עוד בשיחתן הראשונית, כשעמדו בתחנת האוטובוס מחוץ למושב תרום, כשהקטינה היתה נסערת ובוכיה, הקטינה ידעה לומר לה שהיא גרה בגן יבנה ואף זכרה בעל פה את כתובתה של סבתה, אותה היא הכניסה ל"waze", בשלב בו רצתה להביאה לשם.

המדובר בשקר בולט של הנאשם, שכן לא יעלה על הדעת שבנסיעה רגועה איתו, בתחילת הדרך, הקטינה לא ידעה לומר לו אף את שם הישוב בו היא גרה, ולאחר מכן כשהיא בוכה והיסטרית ידעה לתת כתובת מדויקת למירה.

בעניין מספרי הטלפון, הלך הנאשם כברת דרך ואף שכלל את עדותו, על מנת להתאימה לראיות אליהן נחשף. וכך, בהודעתו הראשונה מיום 4.12.14 (ת/3), טען הנאשם כי הוא שאל את הקטינה למספר הטלפון של הוריה כבר בשלב בו הוא שאל אותה לכתובתה, כשהיו בכביש הראשי באשדוד לכיוון היציאה, אך היא לא ענתה ורק הסתכלה על הנוף (ש' 24-25), כשבשלב זה היא היתה רגועה והשיבה לשאלותיו (ש' 30-31). בהמשך, כשנשאל לגבי הטלפון של ההורים, אמר שהוא שאל את הקטינה והיא לא ידעה וגמגמה, וכשהחוקרת אמרה לו שהיא כן ידעה את מספר הטלפון, ושהוא כלל לא שאל אותה, השיב שאולי היא התבלבלה או שכחה (ש' 182-185).

מנגד, מעדותה של מירה עולה, כי גם במצבה הנסער, לאחר שנרגעה מעט בעודן יושבות בתחנת האוטובוס, הקטינה ידעה למסור לה את מספר הטלפון של אביה ושל סבתה, ואף ידעה לומר לה כי אמה בהריון ולא תענה עכשיו, וכי אביה לא עונה כי הוא בבית המשפט. זאת ועוד, בחקירתה השניה של הקטינה (ת/12), כשנאמר לקטינה שהנאשם אמר שהיא לא ידעה לומר לו את מספר הטלפון של הוריה, היא שללה זאת ומיד כתבה את מספר הטלפון של אביה על דף.

הנאשם, אשר עומת בחקירתו עם הטענה שגרסתו אינה הגיונית, שכן הקטינה מכירה את מספרי הטלפון, ושם הוא היה שואל אותה על כך היא היתה מוסרת לו אותם, החליט בהודעתו השלישית מיום 15.12.14 (ת/5), לשנות את גרסתו וטען לראשונה, כי הוא שאל על הטלפון של הוריה אך היא לא ענתה לו, מאחר ובשלב זה היא היתה נסערת (ש' 106-109), גרסה אותה מסר גם בעדותו בפניי, ואשר כאמור, עומדת בסתירה לגרסתו הראשונית. עוד יצוין, כי בעת שהנאשם נשאל בחקירה הנגדית כיצד הוא מסביר את העובדה שהקטינה ידעה למסור למירה את הטלפונים ולו לא, הוא השיב בדרך מניפולטיבית ומתחמקת, שהוא כתב לעצמו הערות, ושמירה אמרה שהקטינה אמרה לה שאי אפשר להשיג את אביה מאחר ותובעים אותם בבית המשפט. לאחר הערת בית המשפט שהוא צריך להשיב על שאלות ולא לסכם את התיק, השיב הנאשם שהוא שאל אותה רק לקראת סוף הנסיעה כשהיא כבר התחילה לבכות, והיא לא ענתה לפניו, והוסיף שבדיעבד הבין שהיא בכלל לא ידעה את הטלפון של אמה, שלגבי האב היא הסבירה למירה שהוא בבית משפט, ושיתכן שגם שמתוך פחד או בלבול. עם זאת, לשאלת בית המשפט אם הקטינה אמרה לו שאי אפשר להשיג את אביה כי הוא בבית המשפט, השיב הנאשם בשלילה.

ד. התנהגות מפלילה של הנאשם

על פי הפסיקה, גם התנהגות מפלילה של הנאשם, לפני המעשה או אחריו, יכולה לשמש כראיית סיוע לראיה העיקרית, אם כי נקבע כי יש לנהוג בראיות אלו בזהירות, שכן לעתים התנהגות זו יכולה לנבוע גם ממניעים אחרים, ולא בהכרח

היא מתיישבת דווקא עם תחושת אשם של הנאשם (ראו י.קדמי, **שם** בעמ' 314-310).

בענייננו, ניתן להצביע על שלוש ראיות נפרדות המעידות על התנהגות מפלילה של הנאשם, הראשונה בהן בעלת משקל משמעותי, ובכל מקרה, צירופן יחד מהווה ראית סיוע בעלת משקל ממשי.

רישומי מכשיר המוניטקס שהותקן במונית - המאשימה העידה את מר שמואל ג'רבי, הבעלים והמנכ"ל של חברת מוניטקס בע"מ, שעוסקת בייצור, פיתוח, שיווק, והתקנה של מונים ומערכות לניהול תחנת מוניות מבוססות ג'י.פי.אס ותקשורת סלולארית, וכחלק מעדותו הוגש "דוח הסטוריה מרחק" של מונית הנאשם מיום 2.12.14 (ת/20), תוך שהעד הסביר כי המכשיר המותקן במונית, מתוכנת לשדר באופן אוטומטי את מיקום המונית ואת הסטטוס שלה (פנויה/תפוסה/כבויה) בכל פרק זמן מסוים. כעולה מת/20, מדובר בדוח ובו נתונים של המונית לפי תאריך ושעה, הכוללים את מיקום המונית, סטטוס, מהירות ומרחק, וביום האירוע המכשיר במונית של הנאשם שידר נתונים באופן סדיר כל כ-10 דקות, מהשעה 08:01 (עוד כשהיתה בעמידה באותה כתובת בירושלים) ועד השעה 23:31, זאת למעט בפרק זמן של כשעה וחצי בין השעות 13:57 אז הפסיק המכשיר לשדר באשדוד, ועד השעה 15:21 אז הוא החל לשדר שוב בירושלים, כאשר אין חולק כי בזמנים אלו אסף הנאשם את הקטינה והסיעה לאזור יער צרעה.

לדברי העד, פער הזמנים האמור הינו פער גדול, שלדעתו אינו נובע מנתק בתקשורת הסלולארית, שכן מנסיון של 11 שנים, מדובר בנתקים רגועים של דקות ספורות בלבד, בקטע מסוים בו אין כיסוי, ומעולם לא היה מקרה של הפסקת עבודה למשך שעותיים, כשכל המוניות האחרות המשיכו להעביר שדרים באופן תקין, וכי האפשרות הסבירה יותר בענייננו היא כיבוי המכשיר, שנעשה באופן "ברוטלי" במסגרתו המכשיר פשוט נמחק מהשרת עד להדלקתו שוב, ולא כיבוי מסודר האמור להוציא הודעת כיבוי לשרת עם תאריך ושעה.

עוד העיד העד, כי מאגר הנתונים בו נשמרים הנתונים מהשדרים שמגיעים מהמוניות, נשמר בשרת של החברה, שמאוחסן בחוות שרתים מאובטחת מפני כל נסיון חדירה, ועד היום, מזה 11 שנה שמערכות הניהול קיימות, לא היה כשל בזדון בשרת. עוד ציין, כי המחשבים שבתחנות המוניות השונות מקושרים לשרת, והם יכולים רק להקרין את הנתונים או להפיק דוחות בעצמם, אם כי במקרה זה, הוא עצמו הנפיק את ת/20. בחקירתו הנגדית טען העד, כי הדוח הזה הוא אחד מתוך מאות פונקציות שהשרת יודע לעשות, כמו מיקום של מונית און ליין, מהירות וכו', וציין, כי הוא עצמו משתמש במכשיר ברכב שלו, עורך לו בדיקות, ומוציא פלטים באופן שוטף, כאשר מתווספים דברים חדשים לתוכנה.

הסנגור התנגד להגשת הדוח בטענה כי אינו קביל ואינו מהווה רשומה מוסדית, חקר ארוכות את העד על פעילות המכשיר, על אמינותו ועל מיומנותו של העד בתפעול המכשיר, זאת למרות שבסופו של דבר הנאשם בעדותו לא חלק על ממצאי הדוח, ולא חלק על כך שהמכשיר היה כבוי בשעות האמורות, אלא טען כי אין מדובר בהתנהגות מכוונת, אלא שהוא כיבה את מסך המכשיר, כפי שעשה פעמים רבות בעבודתו, וככל הנראה שלחץ לחיצה ממושכת מדי על כפתור הכיבוי כך שהמכשיר עצמו כבה.

לאור התרשמותי מהעד ממקצועיותו הרבה ומהידע שלו על מכשיר המוניטקס, לאור הסבריו בדבר פעילות המכשיר, וכן לאור עדות הנאשם ועדותו של העד מוטי עובדיה לגבי העבודה השוטפת עם המכשיר, מצאתי כי הפלט קביל כראיה מכח סעיף 36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

לא מצאתי לנכון להכריע בשאלת קיומו של כפתור כיבוי נוסף למכשיר, כטענת העד ג'רבי, שכן גם הוא הסכים כי ניתן לכבות את המכשיר גם בלחיצה ארוכה על כפתור כיבוי המסך, כשהפער בין הלחיצות עומד על כ-3 שניות, בדומה לטענות הנאשם ומוטי עובדיה, ולעולה מ/3.

יחד עם זאת, לא האמנתי לטענות הנאשם כי המכשיר כובה על ידו בטעות, בעת שרצה רק לכבות את המסך, ואני סבורה, כי כיבוי המכשיר על ידו נעשה באופן מכוון, בזמנים שהקטינה נכחה במוניתו, על מנת למנוע קבלת התקשרויות מתחנת המונית, או את איתור המונית, וכדי להתפנות לביצוע זממו בקטינה, כאשר מדובר בהתנהגות מפלילה של הנאשם בעת ביצוע העבירה.

ראשית, ההבדל בין לחיצה רגעית, לבין לחיצה של 3 שניות הוא הבדל משמעותי, כך שהנאשם היה צריך להרגיש כי הוא כיבה את המכשיר כליל.

שנית, עיון בת/20 מעלה כי למרות טענתו של הנאשם כי הוא נוהג לכבות את מסך המכשיר לעתים תכופות במהלך היום, במהלך כל היום עבד המכשיר באופן רציף ומדויק, לרבות בזמנים בהם הנאשם היה בדרך לכתובת (11:33, 11:43, 17:23, 22:08), או בסטטוס "תפוס" (11:53-12:37, 17:34-18:04, 22:39-23:31), זמנים שסביר להניח כי הוא מכבה את המסך, והשלב היחיד בו המכשיר כבה "בטעות", הוא בזמן שהקטינה ירדה ברכבו, ועד לאחר שהוא חזר לירושלים. אין ספק כי מדובר במקרים מחשידה מאד.

ושלישית, כאמור, הנאשם אישר לשאלות בית המשפט, כי הדרך בה נדלק המכשיר שונה מהדרך בה נדלק המסך, ולאחר שהבין את משמעות תשובתו חזר בו מתשובה קודמת לפיה הוא לא זוכר שכשהגיע לירושלים הוא הדליק את המכשיר, שינה את גרסתו וטען כי הוא אכן הבחין שהמכשיר נדלק ממצב כבוי, אך לא הבין שהוא כיבה אותו בטעות בתחילת הנסיעה. בעניין זה נתפס הנאשם בשקר נוסף, כאשר בהודעתו במשטרה ת/5 טען כי הוא לא זוכר שהיו בעיות במוניטקס ביום האירוע, טען שיתכן והוא כיבה את המסך, אך עמד על כך שלא כיבה את המכשיר, גם לאחר שהוצג לו הפלט ת/20, ואף טען שיתכן והמכשיר איבד קליטה, כפי שקורה לרוב מחוץ לעיר (טענה שגם היא מופרכת על פי ת/20).

הקדמת מועד הטיסה ועזיבת העבודה - מעדותו של הנאשם ומאמרותיו השונות עולה, כי הוא היה אמור לטוס בחזרה לויאטנם ביום 14.12.14, אך ביום 4.12.14 (יום המעצר) הקדים את הטיסה ליום 6.12.14, וכי באותו מועד הוא אף החזיר את המונית והודיע לבעל חברת המונית כי הוא מפסיק לעבוד (כך עלה גם מעדותו של שי שנסי). הנאשם ניסה להציג את שינוי מועד הטיסה כמעשה תמים, אותו תכנן מספר ימים, שנבע מכך שרצה להפחית את חברתו, אשר כבר היתה עצבנית מאי קבלת הויזה, ואולם לא ברור מדוע סיבה זו מצדיקה את הקדמת הטיסה כשנותר לו שבוע בלבד לטיסה המקורית, ומדוע היא מצדיקה את עזיבת העבודה באופן מיידי. התנהגות זו מתיישבת יותר עם הטענה שהנאשם ניסה להמלט מן הדין, כשהבין שניתן לאתרו בנקל באמצעות המונית.

בהקשר זה יצוין, כי גם בנוגע להקדמת הטיסה, מסר הנאשם מספר גרסאות שונות, כאשר בת/5 טען כי הזמין את כרטיס הטיסה מחברת "טורקיש איירליין" באינטרנט (ש' 301), וכי הוא הקדים את הטיסה מאחר והיה עייף ומוותש בגלל המצב שלו (ש' 306), בעדותו הראשית טען כי רק לאחר מספר ימים של נסיונות הוא הצליח להשיג את חברת התעופה ביום חמישי וביקש להקדים את הטיסה, ואילו בחקירתו הנגדית טען לראשונה כי הוא ניסה לעשות זאת מספר ימים

בטלפון, עד שביום חמישי בבוקר הוא הגיע פיזית לנתב"ג והחליף את הכרטיס, מאחר ולא הצליח לעשות זאת באינטרנט.

התנהגות הנאשם בעת מעצרו - מעדותו של רכז המודיעין גבי שמחי עולה, כי ביום חמישי (4.12.14) הוא נסע עם רכז מודיעין נוסף לתחנת המוניות הדקה ה-99 בירושלים, לאחר שהתקבלה תמונה של המונית עליה עלתה הקטינה מאחת ממצלמות האבטחה באשדוד. לדבריו, הם בדקו עם הסדרן באיזו מונית מדובר, ובעת ההמתנה לבעל החברה, התברר להם שהנאשם מתכוון להגיע עם המונית כדי להחזיר את הציוד מאחר והוא מפסיק לעבוד בחברה, ואכן בסמוך לשעה 16:00 הגיע הנאשם.

לדבריו, לאחר שהזדהה בפני הנאשם כשוטר עם תעודת מנוי, הזהירו ואמר לו שהוא עצור בגין עבירות מין, הנאשם השיב **"מה? אני, עבירות מין?"**, שאל מאיפה הם, והוא השיב שמאשדוד.

לדבריו, בעת שהם המתינו לצוות נוסף שיגיע מאשדוד לצורך ליווי העצור והמונית, הנאשם היה קצת בלחץ, לא היה רגוע, החל לרעוד, הזיע, הלך הלך ושוב בחניה, ושאל מה הוא עשה, ואז במהלך השיחה פתאום אמר לו **"אם אתה מתכוון לטעות שקרתה, לא זוכר באיזה יום, לפני כמה ימים, שהיתה לי נסיעה באשדוד, ראיתי ילדה מסכנה, ריחמתי עליה, רציתי לעזור לה. היא אמר לי שהיא מחכה להסעה, שאלתי אותה אם היא רוצה שאני אקנה לה משהו לאכול או לשתות ואני הצעתי שאני אקח אותה הביתה, היא אמרה לי שהיא גרה ביבנה או משהו כזה ואני אמרתי שאני אקח אותה לבית ואמשיך לירושלים"**, אך השיחה ביניהם נקטעה.

בחקירתו הנגדית אישר השוטר כי התנהגותו הלחוצה של הנאשם באה לידי ביטוי לאחר שהוא אמר לו שהוא עצור בחשד לביצוע עבירות מין.

יצוין, כי הן התנהגותו של הנאשם והן אמירתו לשוטר מהוות התנהגות מפלילה, וקשה לראות אותן כהתנהגות תמימה הנובעת רק משום ההלם בו היה נתון בשל ההאשמות שהופנו כלפיו. עוד יצוין, כי בעדותו, הרחיב הנאשם וטען ארוכות כי הוא יודע שעשה טעות חמורה בעצם השארת הקטינה במקום, כי מדובר באירוע חריג בחייו, וכי הוא אף הקשיב לרדיו ואמר לעצמו שאם ישמע דיווח על ילדה נעדרת הוא יודיע על כך למשטרה, ועל כן לא ברור מדוע יומיים בלבד לאחר האירוע, לקח לו זמן להבין על מה מדובר, כאשר נראה כי במשך הזמן שהלך הלך ושוב בחניה ונראה לחוץ, הנאשם למעשה החל לבנות את גרסתו ה"תמימה" למעשים.

לסיכום

לאחר ששקלתי את כל הראיות שהובאו בפניי, את משקלה הגבוה של עדות הקטינה, את עדותו המיתממת של הנאשם, ואת מכלול ראיות הסיוע, אני קובעת כי האירוע אירע כגרסתה של הקטינה, וכי המאשימה הוכיחה את כל עובדות כתב האישום.

אשר לעבירות של מעשה מגונה בקטינה, הרי שלאור הפסיקה שהבאתי לעיל בהתייחס לגרסת הנאשם למעשים, ולאור העובדה שגרסת הקטינה שאמינה עליי, כללה מעשים חמורים הרבה יותר, של מישוש איבר מינה תוך הפשלת הגרביונים שלה למטה, ותחיבת לשונו של הנאשם לפיה, לא יכול להיות ספק כי מדובר במעשים מגונים, שבוצעו לשם סיפוק, גירוי

או ביזוי מיניים.

לגבי עבירת החטיפה, הרי היא מוגדרת בסעיף 369 לחוק, כדלקמן:

"הכופה אדם בכוח או באיומים או מפתהו באמצעי תרמית ללכת מן המקום שהוא נמצא בו, הרי זו חטיפה, ודינו - מאסר עשר שנים".

לענין חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, קובע סעיף 374א לחוק, שכותרתו "חטיפה לשם מטרות סחר בבני אדם":

"החוטף אדם לשם מטרה מהמטרות המנויות בסעיף 377א(א) או כדי להעמידו בכך באחת מהסכנות המנויות באותו סעיף, דינו - מאסר עשרים שנים".

וסעיף 377א לחוק משלים את ההוראה האמורה, בהתייחסו למטרות שונות הקשורות בסחר בבני אדם, כאשר ס"ק (א)(7) מתייחס לביצוע עבירת מין.

לאור הנוסח הרחב של עבירת החטיפה, ובעיקר החטיפה בתרמית, החליט בית המשפט העליון לתחום את גבולותיה, וקבע כי אין די בפיתוי של אדם ללכת ממקום המצאו, וכי המבחן העיקרי של עבירת החטיפה, הוא המוטיב של שלילת חופש התנועה של החטוף. וכך נקבע בע"פ 7365/00 **פרחאת נ' מדינת ישראל** (11.8.03):

"אם הפיתוי אינו מתגבש לכלל צורך או חוסר-ברירה, מבחינת הקורבן, להימצא במקום אליו פותה להגיע, ואם אין כל פגיעה ביכולתו של הקורבן לסוב על עקביו ולשוב למקום ממנו בא - אזי נתקשה לראות בכך משום שלילת חירות העולה כדי חטיפה".

עוד נקבע בהקשר זה בע"פ 9469/12 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (5.2.15):

"ביחס לחטיפה באמצעות תרמית הטעים בית משפט זה כי אם הפיתוי לא התגבש לכלל צורך או חוסרברירה, מבחינת הקורבן, להימצא במקום שאליו פותה להגיע, ואם לא היתה כל פגיעה ביכולתו של הקורבן לסוב על עקביו ולשוב למקום שממנו בא, אזי נתקשה לראות בכך משום שלילת חירות העולה כדי חטיפה (עניין פרחאת, 171; עניין פלוני, פסקה 37).

ודוק, יתכנו מקרים מעורבים, בהם הנעתו הראשונית של הקרבן ממקומו מתבצעת באופן של תרמית, אך גם לאחר מכן, כאשר נגוז התעתוע והקרבן התעשת, כבר אין ביכולתו "לשלוט על הסיטואציה" ולנוע למקום אחר או לשוב למקומו. מקרים כגון אלו מקיימים את יסודותיה של עבירת החטיפה... פרשנות עקבית זו עולה בקנה אחד גם עם הפרשנות המקובלת במשפט האמריקאי ובמשפט האנגלי, בדבר הצורך בקיומו של אמצעי פסיכולוגי אשר לא יותיר לקרבן ברירה אלא לנוע ממקום אחד למקום אחר, באופן השולל את חירותו...".

בענייננו, בניגוד לטענות הסנגור, מצאתי כי מתקיימות יסודות העבירה של חטיפה בתרמית, כך שאין רלוונטיות לעובדה

שהנאשם לא השתמש בכח או אף לא יצא מהמונית לשם כך. לאור הנסיבות שהוכחו בפניי, ולאור חוסר האמון שנתתי בגרסת הנאשם, הוכח שהנאשם הביא לכניסתה של הקטינה לרכבו באמתלות שווא, כאילו ייקח אותה לביתה וייתן לה שוקולד או ממתקים, וכי לאחר עלייתה למונית, הוא הסיעה מרחק רב מאזור מגוריה, ובהתחשב בכך ובגילה הצעיר, הוא הביא למעשה לשלילת חירותה.

בכל הנוגע לביצועה של החטיפה למטרת ביצוע עבירת מין בקטינה, הרי שמעבר לשיטות הפיתוי ולמוטיבים הפדופיליים אליהם הפנתה חוקרת הילדים, ומעבר לעובדה שהנאשם לקח את הקטינה למקום מוסתר, ליער המרוחק מביתה, ניתן לומר בענייננו, בין היתר לאור גרסתו המופרכת של הנאשם, כי אחריותו של המעשה מעידה על ראשיתו, וכי העובדה שהנאשם בפועל ביצע בקטינה מעשים מגונים מעידה על כך שזו היתה מטרת מעשיו מלכתחילה.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את כל המיוחס לנאשם בכתב האישום למעלה מכל ספק סביר, ואני מרשיעה אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"א אדר ב' תשע"ו, 21/03/2016 במעמד הנוכחים.

גילת שלו , שופטת

החלטה

החלטת איסור הפרסום בתיק זה נובעת אך ורק מהצורך לשמור על פרטיותה של הקטינה, ולמנוע פרסום שעלול לזהותה.

מאחר וכבר הוחלט לחשוף את שמו של הנאשם, ואת עצם אישומו במעשים שיוחסו לו ולאור האינטרס הציבורי בפרסום הפרשה, ומאחר ובהכרעת הדין לא נרשמו כל פרטים מזיהוי של הקטינה ושל בני משפחתה, אני מתירה את פרסום הכרעת הדין, באמצעות דוברת הנהלת בתי המשפט.

ניתנה והודעה היום י"א אדר ב' תשע"ו, 21/03/2016 במעמד הנוכחים.

גילת שלו , שופטת

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 11/4/16 בשעה 11:00.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

בשל הקושי בקביעת מועדים, רשמתי בפניי כי הסנגור יעשה מאמץ להגיש בקשה לשינוי שעה בתיק אחר באותו יום.

ניתנה והודעה היום י"א אדר ב' תשע"ו, 21/03/2016 במעמד הנוכחים.

גילת שלו , שופטת

הוקלד על ידי ציונה נסירי